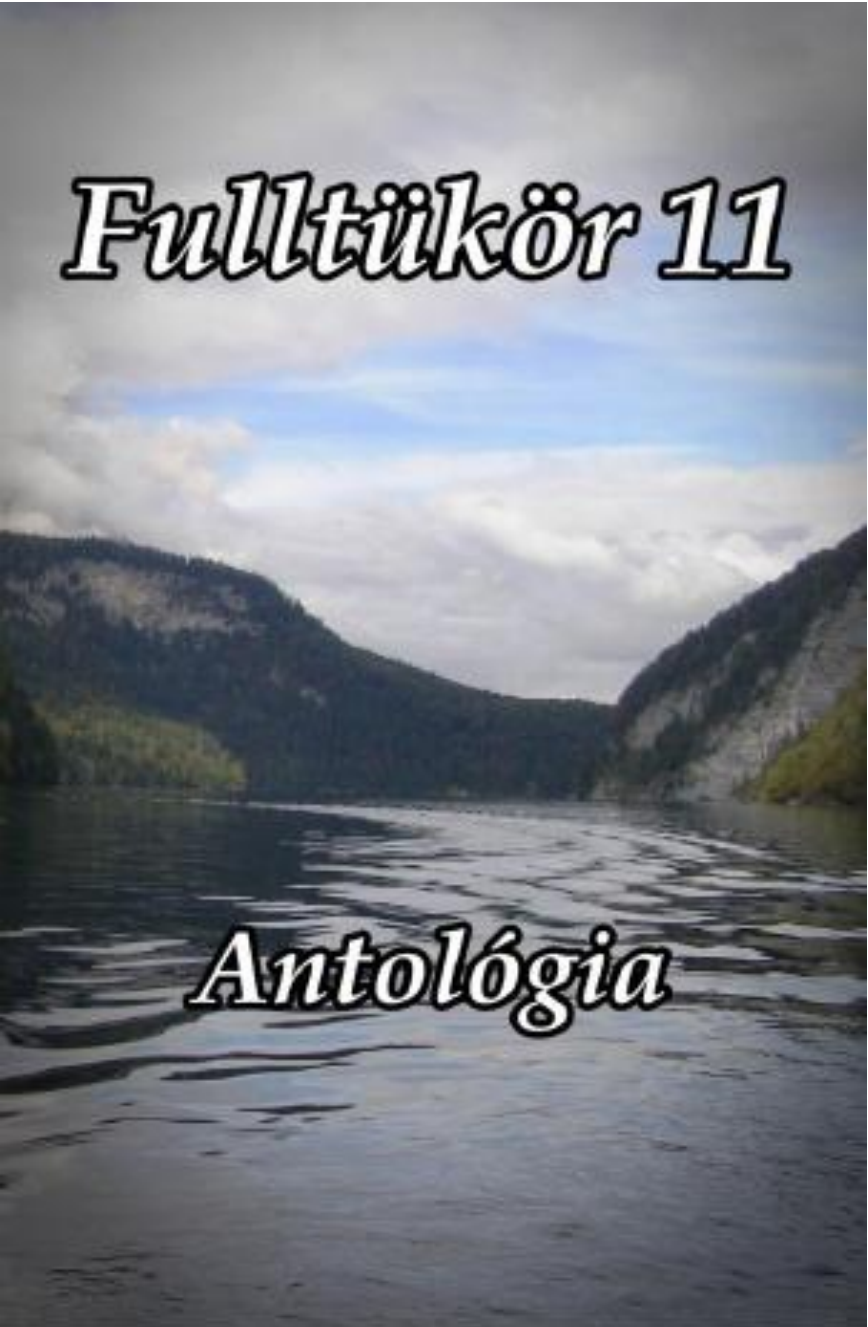

Fulltükör 11

Antológia

Válogatás a 2016. évi alkotásokból

Fulltükör

11

***Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi Portál
alkotóinak 2016. évi műveiből***

2018.

ISSN 2060-6435

Kiadja: a Fullextra Művészeti és Irodalmi
Portál közössége

Felelős kiadó: **Lőrinczi L. Anna**

Szerkesztette és tördelte: **Máté László**

Borítóterv: **Fazekas Miklós**

Lektorálta: **Fazekas Miklós, Hepp Béla**

Nyomdai munka: **Z-press Kft.**

Válogatás a 2016. évi alkotásokból

Fulltükör 11 antológia

ELŐSZÓ

a FULLEXTRA alkotóközösségének 2016-os műveiből létrejött FULLTÜKÖR 11. antológiához

...és ugye, Kedves Olvasó, ennyi elég is lenne...

Persze messze nem így van, hiszen maguk az alkotások is megérnek jónéhány szót (előszót), de ezen túl az a tény is, hogy méltó tükre ez a válogatás a FULLEXTRA.hu portál közösségi életének, az itt magukat megmutatók szemléletének, alkotásaik sokszínűségének.

Az ebben a kötetben olvasható közel negyven alkotó műveinek változatossága nem csak a műfaji sokféleségben teljesedik ki, de ott van mindegyikben egy-egy darabka világ, kor, egyéni képű emlék, kimondott vagy soha ki nem mondott vágy, egy-egy darabka lélek.

Ezek a művek a maguk apró részleteiben is teljeseek. A történetek nyitottsága vagy pontossága ugyanúgy egész, mint ahogy a versekben megfogalmazott érzések, érzelmek. Az írások technikájában is szélesen szór a válogatás. Jól felismerhetően ott a szándék, hogy aki írásra, és még halmazati vállalásként publikálásra is adja a fejét, tollát, klaviatúráját, az bizony nem csak megfogalmazza a körötte forgó világot, de arról véleményt formál, vállalja a világtól kapott sérüléseit és nem kis részben az örömeit is az internet széles nyilvánossága előtt. Most pedig itt, ebben a kötetben.

Kedves Olvasó, nem kis dolog ez, gondold át. Megannyi egyéniség vall itt magáról, hogy átadja a saját gondolatait, érzéseit Neked, hogy Te is megélhesd, bepillantthass ezekbe az univerzumokba. Hogy azt lásd, amit az alkotó lát, azt érezd, amit az alkotás pillanatában az alkotó érzett.

Hagyománya a FULLEXTRA portálnak az évente megjelenő antológia, a FULLTÜKÖR. Olyan nemes hagyománya, ami nem

csak az íróember exhibicionizmusát, közlési vágyát hivatott szolgálni, de egyben megmutatja azt is, hogyan képes egy közösség tenni azért, hogy a tagjai átadhassák a gondolataikat az örökkévaló papírnak, a KÖNYVnek.

Van itt is, most is, aki már nem lehet közöttünk, mert elszólította egy másik dimenzió (odabízom az olvasóra, hite szerint hol járhat most az eltávozott), és ennek a keserősége bennem van, de itt ebben a kötetben az öröm is, hogy megőrizhetik ennek a könyvnek a lapjai az Ő valóságának, világának egy darabkáját. Nyolcas József, Estelente, hadd ajánljam Neked ezeket a sorokat. Köszönetet szeretnék mondani a kötetben szereplő valamennyi alkotónak, a FULLEXTRA portál motorjának, Lőrinczi L. Annának, és mindenkinek, aki önmagával vagy a munkájával tett ezért az antológiáért, de mindenek előtt és felett

Neked mondok köszönetet, Kedves Olvasó, mert nélküled nem vagyunk... minek lennénk?

Forgasd, olvasd hát ezt a válogatást örömmel, és ha fölkelteztük az érdeklődésedet, megtalálsz bennünket a FULLEXTRA IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI PORTÁL oldalain.

Hepp Béla (aLéb)

Válogatás a 2016. évi alkotásokból

Fulltükör 11 antológia

Almásy Béla (Almasy)

A csülök

1943 nyárutóján, mint regnumi cserkész, kerékpáros túrán vettem részt tizenkét társammal és egy csodálatos tisztem vezetésével, aki mellékesen pap volt, és akinek fiatalságom legtöbb szép és maradandó élményét köszönhetem.

Először Veszprémbe kerekeztünk, majd másnap meglátogattuk a Zirci Apátságot. Ez egy magas kőfallal bekerített létesítmény, ahol minden korosztálybéli papok élnek magányukban és Istenbe vetett hitükben. A klostrom mellett egy gyönyörű halastó van. Az átlátszó tisztaságú vízben pompás halak úszkálnak igen sokan és nagy nyugalommal. Haza érve elmondtam Apámnak, aki lelkes és megszállott horgász volt és már akkor elhatározta, hogy ha lehetősége lesz, felkeresi ezt a gyönyörű hal paradicsomot.

Egy évvel később 1944 szeptemberében Apám legjobb barátját és horgásztársát, zsidó ember lévén, munkaszolgálatra behívták és Zirc közelében egy erdei fafeldolgozó telepre vezényelték. Mikor Apám ezt megtudta, elhatározta, hogy megpróbálja felkeresni és még az a hátsó gondolata is volt, hogy az általam felmagasztalt csodálatos tavat is megnézi horgász szemmel. A következő hétvégén felkerekedtünk. Először Győrbe vonatoztunk, majd leemeltük a poggyászként feladott kerékpárjainkat és kb. két óra alatt elke-rekeztünk a munkatáborhoz. Nem könnyen, de sikerült megtalálnunk. A kapunál lévő őrnek elmondtuk, hogy kit keresünk. Először azt válaszolta, hogy senkit nem engedhet be. Apám rábeszélte, hogy küldje fel a parancsnokságra egyik őrszolgálatos társát, hogy engedélyezzék látogatásunkat. Mikor a futár kiskatona visszajött a parancsnokságról, egy nyomtatványt hozott, melyen az állt, hogy kik vagyunk? És kit keresünk? Apám beírta, hogy Almássy Sándor, így két essel, keresi Winger Sándor nevű barátját.

Ez az Arisztokratikusan hangzó név úgy látszik jó hatással volt, mert fegyveres kísérettel a parancsnokhoz vezettek. A parancsnok egy jóképű, snájdig fiatalember volt, és bricseszben lévő Apámat egy egyszilvafás grófnak tippelte. Nagyon udvariasan, de hatalmát éreztetően fogadott minket. Elmondta, hogy négy óra körül jönnek vissza a munkaszolgálatosok az erdőből és mivel az írnok már kikereste, hogy Winger melyik barakkban van nyilvántartva, elküld érte egy kiskatonát és beszélhetünk vele 15 percet.

Mivel még csak déli egy óra volt, elkészöntünk és az Apátság-hoz kerekeztünk. Csengetésünkre egy fiatal, fehér reverendás pap nyitott ajtót, akinek nagy tisztelettel elmondtam, hogy tavaly itt jártam és szeretném megmutatni a csodálatos tavat Apámnak is. Barátságosan beengedett, körbe sétált velünk a tó partján és elmondta, hogy itt nem lehet halat fogni. A halak rendszeresen etetve vannak, nem éhesek, semmiféle csalira nem harapnak. Ennek dacára, ha Apám nagyon szeretné, megpróbálhatja és egy kimustrált pecabotot is hozott. Apám közel másfél órát úsztatta a kukoricaszemeket, amit a csodás pontyok kíváncsian kerülgettek, de nem kaptak rá. Négy órára visszamentünk a tábor kapujához. Ismételt huzavona után, de végül is beengedtek. Egy katona elvezetett a barakkhoz és itt várakoztunk felügyelet mellett. Nemsokára megérkezett a munkaszázad és katonásan leültek a barakk melletti padokra. Egy nagy kondérból valamilyen levest osztottak részükre. Ezután bementek a kijelölt barakkokba. Apám megkérte, a minket őrző katonát, hogy hívja ki barátját az épületből. Nemsokára megjelent Winger Sándor egy igen megviselt daróc ruhában, szőrösen, ápolatlanul, önmagához tíz évvel öregebben. Mikor Apámat meglátta, elgyengült és sírni kezdett. Apám elmondta, hogy családja jól van, odafigyelünk rájuk, és ha bármi van, megpróbálunk segíteni. W. Sándor csak könnyezett és könyörgött Apámnak: Sanyikám vigyél ki innen. De hogyan, kérdezte Apám, hiszen bejönni sem volt valami egyszerű dolog. Letelt a kikönyörgött látogatási idő és barátunkat bekísérték a barakkba. Minket kifelé kísértek és mikor a parancsnoki épülethez értünk, Apám

megkérte a kísérő katonát, hogy jelentsen a századosnak, hogy kihallgatást kér. Az eddig is nagyon szimpatikusan viselkedő Százados fogadott minket, itallal kínált és megkérdezte, mit tehet még érdekünkben. Apám a jelenlévő írnokra tekintett és négy-szemközti beszélgetést kért. Engem és az írnokot is kiküldték és kettesben maradtak. Ekkor Apám /később elmondta nekem / megkérdezte, hogy milyen módon volna lehetőség, hogy barátja innen kikerüljön. Nem vagyok gazdag ember, mondta, de mindent megtennék a barátomért. Századosunk egy árva szót sem szólt, felállt az íróasztal mögül, Apámnak udvariasan kezet nyújtott és átadott a kis katonának, hogy minket a kapuhoz kísérjen. Útközben kifelé Apám csak annyit mondott, reménytelen. Mikor a kapuhoz értünk, az őrség parancsnoka azt mondta: Százados Úr telefonált, várjuk meg a kapun kívül. Tíz perc múlva Századosunk megérkezett. Kerékpárjainkat tolva elindultunk Vele a falu felé. Mikor már biztos volt benne, hogy senki sem hallhatja, csak annyit mondott Apámnak, „egy egész sonka” majd tisztelgett, sarkon fordult és katonás léptekkel visszament. Mi itt maradtunk egy megoldhatatlannak tűnő problémával, mert már régóta kenyér és húsjegy volt és egy egész sonka beszerzése több mint lehetetlen feladat volt. Három közeli falut is körbe kerekeztünk. Sok helyen próbálkoztunk, de csak sajnálkozóan néztek ránk, mondván, hogy nekik is csak a legszükségesebb élelmük van. Végső elkeseredésünkbe, ismét elmentünk az apátságához. Bízva emberségükben, és talán valami jó tanácsot kaphatunk Tőlük. Ugyanaz a fiatal papocska nyitott ajtót és tágra nyitott szemekkel csodálkozott ránk, de beengedett. Apám elmondta, hogy egy egész sonkát kellene produkálnia, hogy barátja kijöhessen a munkaszolgálatos táborból. A pap fájdalmasan elmosolyodott és közölte: Mi vegetáriánusok vagyunk és húst nem eszünk, sajnós. Már el akartunk búcsúzni, mikor azt mondta, legyünk egy kis türelemmel megpróbál valamit. Kb. fél óra múlva megjelent egy barna papírba becsomagolt valamivel, amiről kiderült, hogy az a bizonyos hőn áhított „sonka.” Elmondta, hogy a személyzeti készletből ajánlotta fel az Apát

úr, mert azok civilek lévén húst is fogyaszthattak. Többször is megköszöntük, de finoman kituszkolt a kapun, mondván egy ember élete sokkal többet ér. Bár a szeretett csomag csak csülök nagyságú volt, reményteljesen karikáztunk vissza a tábor kapuhoz. Apám megkérte az őrpáncsnokot, hogy értesítse a Századosot, hogy Almássy visszajött. Időközben a barna papírban becsomagolt „kincset” betettem a kis oldaltáskámba, hogy ne látszódjon csomagnak. Félőrai várakozás után a Százados megjelent és előre indult a falu felé. Mi is követtük, kb. ötszáz méter után egy fordulóban megállt. Apámra nézett. Ekkor én átnyújtottam oldaltáskámat, melyet szó nélkül a vállára tett. Apámmal kezét rázott, felém biccentve sarkon fordult. Elindult, de láttam, hogy letér az útról és nem a táborba megy. Mivel már este volt csak Veszprémig bicikliztünk és egy kései vonattal, mely minden bakterháznál megállt, de végül is haza bumliztunk.

A következő hét végén W. Sándor megjelent Apám üzletében. Most már emberi formában, mert otthon rendbe szedte magát. Elmondta szabadulása rövid történetét. Két ór kíséretében a faluba vezényelték, végig vitték az egész falun, majd az utolsó háznál szabályosan hátra arcot csináltak, és magára hagyták. Ott maradt egyedül az időközben teljesen sötét falu végén, hiszen kötelező légoltalmi elsötétítés és kijárási tilalom volt. A szörnyű daróc ruhában, koszosan, félig kinőtt szakállal, minden írat és pénz nélkül elindult hazafelé. Két nap alatt ért haza, gyalog, szekéren, tehervonaton bujkálva, rettegve. Most Pesten van, de itt sem maradhat, bujkálnia kell.

Ez már a következő történet, melyben Apám ismét főszerepet játszik, és talán legközelebb ezt fogom elmondani. Még csak annyit, hogy ez a történet 1944 október elején végződik és október 15-én a Horthy féle proklamáció után a Nyilasok vették át a hatalmat.

Utóirat: Ha jobban belegondolok, már 68 év eltelt a háború vége óta és a jelenleg 70 évesek sem emlékeznek rá, mert akkor kis

gyerekek voltak. Amit a filmek bemutatnak dramatizált történetek. Meg sem közelítik a személyes valóságot. Én 18 voltam a háború befejezésekor és talán ezért, jobban meg tudom becsülni az életet.

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Holnapom

Falak mögött hallgatom
lélekhúrok dallamát.
Talpam alatt lomb-alom
zizzenése surran át.

Léptek, zajok tűnt nyomán
avar fed be múlt időt.
Átölel a tört hiány –
kínzó árnya körbenőtt.

Csöndek mélyén nyugalom.
Néhány szó egy gyúrt lapon
– hunyt szememmel ringatom.
Mosolynyi rés. Holnapom.

Lándzsák

maradtunk egymás mellett
a másikon mégis kívül rekedve
a számító elme csak vádolni szeretne
lelkünk egy életnyi hiánnyal fűtött katlan
emlékek nyüzsögnek egymásba fonódó ujjainkban
perlekedő bosszút hizlal a hangos rianás
s az ajtórésben szorongó várakozás
megtördelt türelme idegen
lándzsát szúr szívemen

félárva
fénytelen mosolyodra
csak a megtanult csend tapad
kéretlen keserűséggel belecsomagolod
a kikényszerített hallgatásba morzsányi önmagad
mélyre fektetsz el megfakult rajzokat
s elzárva a kínos kérdések kútját
ünneplőbe öltözteted
a hajnalokat

közben cinikusan kacagnak
a haraggal átítatott próbaidős évek
vágy és valóság közt részeget játszva dülöngélnék
ráncos tenyereden körbefut a halál
de gyermeki sírást nem talál

a hétköznapiok függőnye mögött
nagyhatalommá nőtt a makacs gondolat
nincs mit tenni – csak a hallgatag büszkeség maradt
s e fene nagy emberhez méltatlan tartás
arcodon a bőr bánattól barázdás

ahogy a sárga lámpák fénye folyik ki a mából
s miként az utakon tévelygő koldus békét teremt a hiányból
ölelő árnyékát úgy veti rád a védtelen nyugalom

*

ha himnusszá érne a harag egy visszhangnyi dalban
elcsitulna a vád valahol egy vigasztaló karban
a megbocsátás kegyelme mindazoké lenne
kiket száműzött a békétlenség verme
ha a szóhidak összeérhetnének
erőt adna minden megpihenő térdnek
feltételes szabadlábban védekezhetne a szív
és lelkek szakadékai felett kifeszülne a diadalív
de mi szemfedőt szövünk inkább a végtelen hiányból
együtt szelíden – csak úgy életet tékozló megszokásból

Mámor dal

Zöld meredélyen
libben a nyár,
éji tükörben
úszik a táj.

Lenn a sötétben
izzik a lét:
hajnalig érzem
langy melegét.

Csend töredékén
bűvös a szó,
dallamok ívén
szállni, de jó!

Pattog a ritmus,
szomjaz' a száj,
hús italom: juss
– inni se kár!

Kéz feszül égnek,
láb dübörög,
bor-dal az élet,
s nem könnyörög.

Mámor a perc, és
benne lobog
mind, ami máskor
fázni szokott.

Advent kegyelme

A szavak olykor felülírják egymást,
s mi ítélve ítéltetünk.

Sóhajtásaimból életre kelnek
az emlékekbe ékelődött képek.
Esőkoppanások ütemére táncolnak
egy feledésből szőtt függöny mögött.
Szétfeszlett zsebeimben évtizedek
elmulasztott lépéseit őrzöm,
változások lassú és gyors ütemét
zörgeti lelkemben a múlt.
Oktalansággá sorvadó lázadást
nyugtat az elérékenyülés,
szorosan hozzám simul
a hajnalok derekára fonódó magány.
Kiáltásaimban gyengeségem suttog,
ragaszkodásomban a félelem ölel.
Haragomból felszakad az ösztön,
megbánásaim barázdáiban
bocsánattá mélyül a választalanság.
Építkezem. Emlékből, érintésből,
szóból, és folyónyi csöndből.
A lét bennem sír, bennem kacag,
bennem dörömböl.
Hazug ígérek fölé sátrat épít
a kitartás. Talán ez a hazaszeretet.
Távoli tornyok alatt orgonaszó kísér
tömjén illatú, ismeretlen imákat.
Az aranyló gyertyalángból
füstté sóvárog a szeretet,

de a szavak olykor felülírják egymást.
A reménybe temetkezünk.

Kéretlen

Hallgat az éjben a susogás,
benne tükröződik a csend.
Szívem lüktető vágykalapács,
mit közöny tart meg idebent.
Közöny a szó,
közöny a tér,
büszkeségem
semmit se kér.
Bennem hallgat
az akarat
és kanalat
emel az étvágytalan élet.
Duzzadó hiányból dagaszt
csak egyszer kíváncsi étet.
Adja, s megvonja ugyanazt.
Nehéz a váll,
nehéz az ujj.
Lehunyt szemem
látni tanul.

Bartalovics Zoltán (prayer)

A Posteriori

Egyszer, egy semmi kis dalocska
elhagyta a falu határát.
Aki csak hallotta, rajongta,
senki sem hitte el halálát.

De fájt a hatalomnak, s így szólt:
– E fütttyöt, aki kifütttyüli,
mint ahogyan az mindig is volt,
trónom lépcsőjét ő, megüli!

Veszekedtek, majd ölre mentek,
s kiabálták, ki volt hangosabb.
Kinek a gyávasága keltett
félelmeteset és rangosat.

Egymást ölték s a sok vér láttán,
törvény törtetett hűvös kövön:
- Az ének árt, s mint márványzárvány,
maradjon árván a közönyön!

Néma lett az országút pora,
zajtalan kullogott az ember.
Istent kérte, mert Ő, a bora,
szenteltesse meg kegyelettel.

Azóta lettünk kocsma korcsa,
velünk hajbókol a hatalom.
S a sáros jászol bolha gylcsa
gőgicsélve dúdol a havon.

Epilógus

Magam sem tudom, mióta vándorlok,
mióta kísér az árnyék és fény.
De időnként, amint kavics közt botlok,
szemlesütve kézen fog a remény.
Olyankor a belső csendet hallom,
mint ahogy szellő oson a hanton.

Távoli halk, leheletnyi fuvola,
tán pityergő gyerek megunt síppal,
aki messziről követ, mert nincs hona,
fedetlen tud rólam mindent kinnal.
Mégis együtt vagyunk, együtt, külön,
akiket senki nem csípett fülön.

A dal kibomlik, és minden visszatér,
jó anyám, ahogy vezeti kezem.
És én szaladnék tőle el, mint a szél,
s ő markol, és simogatja fejem.
Dúdolni kezd egy nyugtató nótát,
ölébe kap, míg átfonom karját.

Majd tanulni vágytam, szeretni, élni,
magam is dalokat fabrikáltam.
Csodáltam a szerelmet, ami égi,
de félve lestem őt hús homályban.
Az érzelmek dúltak, nem csitultak,
rajongtak idebent, hogy viduljak.

Mégsem tört utat dzsungel-lángvirággal,
oly mélyen pislákolt, akár az éj.
Sorsomat mindvégre jobb útra vártam,
hajnal-kertem sötét, árva-repkény.
Holdtalan egén hullócsillagok,
múltam köveire égett halmok.

A szorgalom a szükséggel párosult,
de kenyерem csak nem akart hízni.
Bár mondták, mindenki maga boldogul,
soha, senkiben nem szabad bízni.
Szívem céltalan, csapongó lepke,
kicsordult a szomorúság vedre.

Gögs étvágyán jelenem hízeleg,
cseléd vagyok az Úr asztalánál.
Húsomon lakmározó, mohó legyek
terülnek el szobámnak sarkánál:
itt-ott vers, egy-egy megkezdett próza,
sejtemben érő, savanykás szóda.

Líra a zene, költészet az élet,
az írás maradt nekem egyedül.
A kisgyerek, aki utamra tévedt,
már ötvenen túl van, és nem hevül.
Ölemnek vágya is morgó beteg,
jaj, kerüljenek el az emberek!

Reggelre

Éjbe horkan a csend ügetése,
marokgyeplője szívemet tartja.
Tarpán lovam ősi ütemére
rólad álmodásomat zavarja.

Lágy fényű hajnal sziporka égen
vad ménesekkel a lombokba ül.
Friss fűvet legelve szomjan, éhen,
de jóllakva tőled itt, legbelül.

Csengődi Péter (csega)

Emmi

Carl úgy tett, mintha a kamerát igazgatná, de igazából csak várt; nem akarta a kolléganője nélkül elkezdni a kísérletet. Janet egy bögre gőzölgő kávéval érkezett meg, amit „gondosan” a poháralátét mellé rakott; igazított egyet kócos haján (nem segített rajta), megdörzsölte karikás szemét, majd játékból az asztalra hajtotta a fejét, és horkolás hangokat adott ki.

- Elhalaszthatjuk, ha nem alkalmas most – ajánlotta fel Carl.
- Nem, dehogy is! Ez a napom fénypontja. Meg az ebéd.
- Miért, mi lesz ebédre?
- Fogalmam sincs, de csak jobb lehet, mint egész nap a statisztikai mutatókat elemezni. Miről is szól a kísérlet?
- Megadtam fotókat különböző sakkfigurákról. A program feladata az, hogy a kamerán keresztül figyelje a táblát, és ismerje fel az állást. Van kedved elindítani?
- Tényleg? Szabad? Hogyan kell?
- Ott van, a honlap az. A felhőben fut a program, a weblapon belül elindult egy terminál, azzal lehet a parancsokat kiadni.
- Az a szöveg áll az oldalon, hogy „Emmi”.
- Igen, csak egy kis szójáték. Mesterséges intelligencia, vagyis: M. I.

Janet eleresztett egy fintort. Nem szerette a szóvicceket.

- Most kérd le tőle, hogy mi van a táblán! – kérte Carl.
- Milyen nyelven?
- Tessék?
- Javascript, SQL, Prolog... Milyen programnyelvet használ az interfész?

– Ja nem, csak írd be emberi nyelven. Ez is a teszt része, értelmeznie kell a szöveget.

Janet beírta a kérdést, majd megjelent a forgó embléma, hogy a gép dolgozik.

– Hadd találjam ki, „ez eltarthat még egy darabig”.

– Remélem, az első pár gyakorlat után gyorsabb lesz. Tudnia kellene követni a lépéseket egy játszmában.

Míg várok, Janet további kérdéseket tett fel, nem is annyira, mert érdekelte, inkább csak szeretne volna mással is eltölteni az időt, minthogy a kávé kortyolgatta.

– És... mennyire jó a szövegértelmező egysége?

– Egész jó, de tudod, mégiscsak egy programról van szó. Ha megkérdezem, hogy hány százalékat használja a memóriaterületnek, kiköp egy százalékot; de azt nem kérdezhetem meg, hogy „hogyan vagy”, mert ez csak egy gép, és nincs sehogy.

– Fura ezt hallani tőled, tekintve hogy hogyan szoktál beszélni az asztali számítógépedről.

– Mire gondolsz?

– Gyakran mondasz olyanokat, hogy „kicsit lassú ma reggel, biztos nem itta meg még az első kávéját”, vagy amikor valami nem működik rendesen, akkor „köhögéssel”.

– Nyilván csak viccelek olyankor, de maga az ötlet nem hülyeség. A „hogyan vagy” kérdésre válaszolhatna olyasmit, hogy „a regisztereim rendben vannak, de van egy folyamat, ami hét hónapja beragadt, és azóta sem állt ki”.

– Ezt most csak úgy mondd, vagy valami incidenst idézel fel?

– Régi projekt. A tranzakció nem érkezett be érvényesítéssel, a kárt levonták a béremből.

Robert a szomszéd irodából szó nélkül bemasírozott, körbenézett a szobában, és a kamerázott sakktáblához ment. Elővette a telefonját, pötyögni kezdett rajta, majd visszatette a zsebébe. Ahogy ez megtörtént, a program is befejezte a futást, és pontosan kiírta az állást. Janet ujjongott, de Carlnak gyanús volt az időzítés.

– Mit csináltál? – kérdezte Roberttől.

– Ja, semmit; csak kaptam egy e-mailt, hogy jöjjenek át, nézzem meg az állást a sakktáblán, és küldjem el.

– Tudod egyáltalán, ki küldte a levelet?

– Fogalmam sincs, női névnek tűnt. Csajoknak mindig válaszlunk – vetette oda Robert, kacsintott, majd kiment a szobából.

Carl meredten bámulta a monitort, annak ellenére, hogy nem látott ki a fejéből; csak újra- és újragondolta, mi is történt.

– Ez egyszerűen zseniális! – szólalt meg végül.

– Szerintem ki kellene kapcsolnunk, mielőtt veszélyt jelentene ránk! – viccelődött Janet. – Robert felett már átvette a hatalmat...

Reinkarnáció

Felemelte a pisztolyt, és a térdelő, reszkető férfi homlokának szegezte. Számára sem volt világos, miért teszi, de a legbensőbb énje vágyott rá, biztatta.

– Ki maga egyáltalán? – hallotta a zokogó embert.

Nem válaszolt, hiszen nem ismerték egymást. Tudni akarta, milyen kioltani egy ember életét, ehhez keresett kísérleti alanyt. Olyat nem választhatott magának, aki bármilyen szinten hozzá lett volna köthető, de mivel egy vadidegenen végezte el a tesztet, kizárt, hogy rátaláltak volna.

Lőtt. A fegyvert bedobta a mellettük lévő kukába, semmilyen nyom nem volt rajta. A ruháit, cipőjét egy hét őrzés után elégette, a haját leborotvált, nehogy valaki esetleg lőport érezzen rajta. Ezerszer megfogadta magában, hogy csak egyetlen ilyen alkalom volt; de aztán a vágy újra előjött rajta, mint a kutyan, amelyik megérezte a vér ízét. Sokáig el tudta magában nyomni a késztetést, hiszen meg volt győződve róla, hogy nem helyes; de végül nem bírta tovább. Fegyverre nem tudott újra szert tenni, ezért egy fojtóhurokkal támadt egy járóelőre a sikátorban. Ez az áldozat azonban túl nagy falat volt a számára, alulmaradt a verekezésben;

kihívták a rendőrséget, letartóztatták. Bevallotta korábbi tettét is, és végül a rácsok között töltötte el utolsó éveit. Álmában hunyt el.

A lélek kiszállt a testből, átment egy addig láthatatlan ajtón, és egy hosszú alagútban találta magát. Balra és jobbra is újabb ajtók hosszú sora állt. Fogalma sem volt, hogy merre tovább, igazából azt is elfelejtette azonnal, hogy honnan jött. Először balra indult el, és próbált benyitni valamelyiken, de mindegyik zárva volt. Ahonnan indult, annak a kilincse sem mozdult, de jobbra a következőnek igen. Bement, a szoba üres volt, mégis hangokat hallott.

– Készüljön fel, hamarosan kezdjük!

Fogalma sem volt, hogy mire is kellene felkészülnie; egyszer csak a szoba elhalványult, eltűnt, és elvesztette a tudatát.

Az első alkalommal, amikor képes volt felelmesnek lenni, egy kisgyermekben feküdt, aminek az oldalán színes rácsok voltak. Egy nő simogatta a hasát, és úgy érezte, őt mindig is ismerte. Szép lassan megtanult bizonyos fogalmakat a világból, mint például hogy ő egy gyermek; aztán alig, hogy megszokta, már el is kellett hagynia; idővel kamasznak, fiatalembernek, majd uramnak szólították. A közgazdasági diplomájával könyvelőként dolgozott, és egy nap – évzárás környékén – késő este ment haza a munkából, amikor egy kiüresedett utcán rátámadt egy férfi – vascsővel úgy a lábára ütött, hogy azonnal leborult a földre. Feltérdelt, a támadója egy pisztolyt irányított a homlokára. Próbálta kivenni az utcalámpák fényében, hogy ki lehet az, de nem ismerte fel. Gondolkodott, kinek árthatott valaha az életében, de senki nem jutott eszébe; mindig is kerülte a konfliktusokat.

– Ki maga egyáltalán? – kérdezte zokogva.

A fegyver elsült, és a lélek hirtelen újra test nélkül találta magát.

Előadást tartott. A terem puritán volt, fehér falakkal, egyszerű székekkel. Amíg a diákok felvették a speciális szemüvegeket, ő bekapcsolta a vetítőt, és máris úgy érezték, az űrben utaznak. Az egyetem több évtizedes munkája volt abban, hogy a galaxisunkat ennyire részletesen lemodellezték. Olyan közelről figyelhetek meg egy távoli égitestet, mintha a felszínén sétáltak volna. Közben igyekezett határozottan és magabiztosan beszélni, félt, hogy nőként nem veszik kellő komolyan. A vetítés ráközelített a Földre, aztán egy emberre, a sejtekre, molekulákra, atomokra, egészen a legkisebb, ismert részecskékig.

– Sokan úgy gondoljuk – mondta a záró mondatokat –, hogy az univerzumban nincs is anyag, csak mi érzékeljük úgy. Minden csak információ, és hasonló szabályokon alapul, mintha egy számítógépes programban lennénk, amit nem futtat senki, csak egyszerűen ilyen az univerzum természete. – Közben meglátta, hogy valaki jelentkezik: – Igen, tessék, az úriember a hátsó sorban. Kérdezni szeretne?

– Hisz ön Istenben?

– Nos, igyekszem úgy fogalmazni, hogy senki számára ne legyen bántó. Nézzék el, ha ez mégsem sikerül. Őszintén hiszem, hogy Isten nem létezik, és a Biblia csak egy gyerekmese, amivel útmutatást akartak adni az élethez. Úgy gondolom, erre nagy szüksége is van az emberiségnek, hiszen például nem löhetünk le kedvünkre idegen embereket az utcán, attól a társadalom teljesen felborulna. Amit viszont én személyesen tapasztaltam a világból, az alapján úgy vélem, hogy Isten nem létezik, és eszerint élem az életem.

– És nem fél, hogy téved, és emiatt a pokolra jut?

– De igen, félek! Az is megfordult már a fejemben, hogy Isten szándékosan nem mutatja magát, próbára tesz, hogy eltalálók-e hozzá. Mindazonáltal azt gondolom, nem attól leszünk emberek, hogy sosem tévedünk, hanem attól, hogy felvállaljuk a döntéseink következményét.

Egy olyan templom padjában ült, amit később a török vész idején leromboltak a hódítók. Türelmesen kivárta, míg a pap elsétált hozzá, majd illedelmesen köszöntötte.

– Atyám, szükségem lenne a tanácsára. Betegség kínoz, és nincs senki, aki kigyógyíthatna belőle.

– Nem gyógymódra van szükséged, hanem megbánásra. A betegségek a bűneink miatt szállnak meg minket.

– De atyám, én nem követtem el semmilyen bűnt, mégis megbetegített az Úr.

– Mindannyian bűnben élünk, tettel vagy gondolattal, mert gyalgó emberek vagyunk. Egyedül az Úr képes elérni a tökéletes tisztaságot.

– Nem érti atyám, én még nem is éltem, amikor ez történt velem. Nézze!

Az idegességtől reszketve felrántotta a szoknyáját.

– Takard el magad azonnal! Odakint sem mutogathatod magad, nem hogy az Úr házában!

– Könyörgöm, atyám, árulja el, mit tehettem én az Isten ellen, hogy ilyennek születtem?!

– „Az apák bűnei a fiúkra szállnak.” A szüleid nem tartották be Isten törvényeit, ezért büntetésül olyan gyermekkel áldotta meg őket, amelyik se nem fiú, se nem lány.

– Mások bűnei miatt engem ítél szenvedésre? Csak egy kegyetlen Isten képes ilyenre! Csak egy olyan Isten, akit odafent hidegen hagy a mi fájdalmunk.

– Mindenki szenvedésre van ítéltetve itt a földön, gyermekem. A mi dolgunk, hogy kiálljuk Isten próbáit, és higgyünk benne töretlenül. Ha tudsz olvasni, ajánlom neked Jób történetét. Ha nem, Ferenc atya szívesen felolvassa neked.

Ő volt az utolsó ember a földön. Egy napágyon feküdt az utcán, körülötte mindenhol elhagyatott romok. A technológia szépen fejlődött, az emberiség haladt a saját maga által kijelölt úton; majd egy különös betegség ütötte fel a fejét, és végigsöpört a bolygón. Többek szerint egy távoli planétáról hoztuk el a halálos vírust, mások szerint a Földön mutálódott, fejlődött ki. Egyik sem nyert soha igazolást, nem volt idő kutatni; gyors volt, és megállíthatatlan, terjedt emberen, állaton, még növényen is. Csak néhány személyt sikerült megmenteni a fertőzéstől a steril karanténokban; az ő feladatuknak azt jelölték ki, hogy amikor a járvány lecseng, gyűjtsenek össze annyi információt az eltűnt civilizációról, amennyit tudnak, és biztosítsák, hogy ha egyszer ráakad egy idegen faj, tudják, mi minden veszett oda. Minden élőlény elpusztult, csak a konzervált ételek maradtak meg, amíg el nem fogytak. Két hete jött a jelzés, hogy távol-keleti sorstársa is meghalt; végleg egyedül maradt. Neki még maradt egy ideig elegendő étele, de már nem bontotta fel. Nem látta értelmét. Itt volt vége mindennek.

Kiszállt belőle a lélek, és eljutott a szokásos alagútba. Nem volt több nyitott ajtó. Lassan hullámszögletű kezdett a tér, majd egyszerűen felbomlott.

– Szimuláció vége! – mondta a hang.

Kinyitotta a szemét, próbálta felfogni, mi is történt, hol is van. Egy sötét szobában ült egy széken, a fejéből vezetékek lógtak ki. Óvatosan leválasztotta őket. Kezdek visszatérni az emlékei. A

saját emlékei, és minden egyes ember emléke is. A monitoron a Föld modellje forgott körbe-körbe. Fogott pár százmillió évet – ami az ő életéből nem sok –, és minden egyes személy bőrébe belebújt, hogy megtudja, mennyi örömmel és mennyi kinnal járna neki az élet. Meg akarta tapasztalni mindenki fájdalmát, még mielőtt a tényleges munkához hozzáfog, hogy tudja, mire is vállalkozik. A teremtés csak most kezdődött volna. Helyette lekapcsolta a gépet, és lassú, csoszogó léptekkel kiment a szobából.

Fazekas Miklós (mickey48)

Advent harmadik és negyedik Angyala

(Ahol meghal a szél)

*Világ végén ülve lábamat lógotom,
Ahol megszűnik bánat, elnémul fájdalom,
Ahol egyszínűvé érik Élet és Halál,
S ahová a szél is csak meghalni jár...*

Autó száguld a kietlen, csillagos éjszakában, egy sötét országúton. Ketten beszélgetnek.

– Kedvesem, nagyon szép volt ez a mai este, édesanyád csodálatosan énekel.

És – oly különös érzés volt bennem egész idő alatt, mintha mindig is hozzátok tartoztam volna. Tudod, nekem nem volt édesanyám, nem volt családom, ismeretlen érzéseket tanulok.

– Ez pedig nagyon egyszerű dolog; a szüleim megszerettek téged első látásra, emlékszel, ahogyan én is.

Most azonban hirtelen valami történik. Az út éles kanyarba torlik. Szinte egyszerre veszik észre a különös égi jelenséget. Mindketten látják, ahogyan egyre gyorsuló forgásba kezdenek a csillagok.

Még az amúgy kényelmesen sétáló Hold is többször keresztülbucskázik a saját fején.

Micsoda vidám égi-tánc. Aztán egyszerre mindent beborít a mérhetetlen csend.

A Hold lustán folytatja öröktől fogva létező hosszú vándorútját, hová is sietne, hiszen tudja, soha semmiről nem késhet le.

Tavaszi illata lengi körül a tájat – először a fiú eszmél, s szólítja a lányt:

– Itt vagy édesem? Nézd csak, micsoda gyönyörű a tavasz odalent a távolban!

– Igen, már én is látom, és az a nagy fa, ott lent a szakadék mélyén, látod, mennyire lángol? Valami történhetett.

– Én úgy látom, mintha a mi autónk lenne – de hiszen éjszaka van, és mégis, minden olyan világos és olyan közeli.

– Igen – Kedvesem – én is éppen így látom...

Különös gyönyörűség ez a táj, észrevetted, mennyire gyorsan ellepték a virágok azt a lenti rétet? Valahogyan egyszerre nyár lett. És már nem is látom azt az összetört autót, de mintha valami különös dalt hallanák – Nem édesanyád szokta ezt énekelgetni? Nézd csak, ott is van!

Egy aprócska kereszt előtt térdepel, valami lángot őrizget ott a szellőtől. Olyan hűvös lett most hirtelen...

– Igen, borzongatóan hűs fuvallat, és – nézd! – a falevelek is lassan hullani kezdtek.

– Hópelyhek, megérkezett Télapó, és úgy látom, ismét az a néni – milyen ősz lett a haja...

– Karácsony csodás fényei – Kedvesem, indulnunk kell, valahol valakik várnak már reánk!

– Menjünk hát, hiszen úgyis mindent belepett a hó...

*Múló évek, kihunyt lángok,
Amit a szél otthagyt –
Nagyon régen történt már, hogy
Táncoltak a csillagok...*

Álmodó csend

Fehér takaró alatt csendes a táj.
Már nem is hallgathatna ennél jobban.
Egy éjen át hullott méteres hóban
minden meghal a szívemben, ami fáj.

Kandalló tűzében halkul az élet,
jégszívek lassan, lassan olvadóban.
Álmok szállnak el a hamvadó szóban,
lángokban ég el fagyos jég-ítélet.

De most hirtelen egy vad riadalom
ébred az éjszaka csendes tűzénél,
árnyad tánca, képzelt lassú vigalom.

Tűz színű álmom, hajnal-orcád pírja,
izzó fahasábok lángjai fényét,
s azt, hogy elmentél, feledtetni bírja.

Anyám

Az én Anyám már mindent tud,
Arcának ráncai
Életem gyönyörű virágai.
Az én Anyám egy hosszú út,
Hold-ezüst hajában
A végtelen hullámai

Az utolsó alkony

Hogyha majd haloványzöld nyarunk
arany-vörös ősz-színekre vált,
s visszaintenek örök barátaim, a fák,
én megfürdözöm madarak dalában,
erdőnk színes őszi avarában...
Mosolyom még látod majd a lenyugvó Napban,
de örökre elbúvok az utolsó alkonyatban...

Egy hideg téli szonett

Alkonyattájt indulok el utamon,
sötét kísérom a szomorú magány.
Süvítő hideg szél fut át a havon,
jégpáncél ül a hattyúk csodás taván.

Más most a világ ebben a pagonyban,
az élet mind meleg vackába búvik.
Lassú itt a tél a fenyves vadonban,
Az idő is ólomlábakon kúszik.

De él reménye az ifjú tavasznak,
szívet melenget a fényes kikelet,
S apró lelkekben források fakadnak.

A tél úgysem lehet örök, tiszta ég
követi csodás tavaszunk lábnyomát,
s lassan felolvad majd a tavon a jég.

Éjféli

Hópelyhek hullnak,
S ahogy az évek múlnak,
keserűbb a Karácsony -
Könnyízűbb kenyerem, kalácsom.

Úgy elszállt minden,
amiben öröm volt hinnem,
amiért él az ember,
ami bánat ellen fegyver,
magány ellen orvosság -
Hová tűntél Boldogság?

Kértem éjjelem, nem felel -
Az álom nem vihette el,
hisz álmom oly sokszor boldog.
Ott másképpen mennek a dolgok,
nem az élet keserű fonalát
gombolyítják, Álomország vonatát
más elvek irányítják -
Más síneken futnak a kerekek,
kattogásuk - szeretet, szeretet, szeretet.
Szeretetváros a végállomás!
De szép is ez az ébren álmodás...

Hópelyhek hullnak -
Karácsonyok múlnak -
Már nem is számolom -
Köddé váltál?
Álomkarácsonyom...

Márciusi álmok
(március 15)

Kárpátok közt szép csendesen
Elaludt egy ország,
Kertjeinkben szabadságról
Álmodnak a rózsák...

„Fényesebb a láncnál a kard”
S hogy milyen az éle?
Ne akard ezt megtudni,
Mert nem rajongnál érte!

Mit akartok még elvenni,
Kellene az életünk?
Szörnyű lesz a nap, ha csendes
Álmunkból felébredünk.

Kárpátok közt álmaikból
Ébrednek a rózsák,
Halálos lesz a sok tövis!
Véreteket ontják!

Földi László (Lacoba)

Nemzetközi Nőnap

Az év azon napja, amikor a férfiak ünneplik a nőt, a nőket. Bejegyzett nagy nap. A XX. században gyökeret fogott, polgárjogot nyert. A nemzetközi munkásmozgalomból eredő ünnep túlélte a politikai jellegét, világünnep lett. Ez a nap a NŐK NAPJA. Jókai Mór a XIX. században írta, „A férfi sorsa a nő”. A nők mindig központi szerepet töltöttek be életünkben. Édesanyák, anyósok, feleségek, barátnők, asszonyok és lányok, nagymamák és nővérek, ifjak és idősek, mind nők, kik életünket befolyásolják, akiket ma ünneplünk.

A mai multikulti szégyenében – bizony – ismét van okuk a nőknek a félelemre. Állatok törtek közénk, akik – a nekünk európaiaknak legszentebb, legistenibb, legszeretetre méltóbb értékét gyalázzák meg. Nem is oly távol tőlünk. Csak remélni lehet, hogy rövidesen elmúlik ez az örület.

Ám, mi szeretünk benneteket, szeretjük ezt a szép napot. Megveszi az ember a kis csokrocskát, átadja. Örülünk, hogy viruló arccal adhatunk. Megint mások pedig annak örülnek, hogy kapnak. Egy kis csokrocskát, egy szál virágot, vele a köszönetet, a törődés háláját, a sokszor ki sem fejezhető. Aztán meg-meginog a kéz. Nem találja a virág helyét, fogadókéz híján a földre hullhat csokrocskánk, a semmiben – s talán a lélek tükrében – keresi, kutatja a szeretet tekintetét. Becsüljük addig, míg lehet. Míg tehetjük, akikért ez a kis ünnep piros.

Tiszteljük Bennük, Bennetek a sokszínűség varázsát, az érzelemlángot, az állandóságot, a megbízhatóságot, a szépséget, a mérhetetlen türelmet, a pólyától az utolsó lehelet verejtékéig, az első érintéstől a beteljesedésig. A nők közelsége, az élet természetes ajándéka, titkokkal teli kapcsolat. A nő olyan, mint a virág,

amit a természet pompával ajándékozott meg. Meghálálja – az érdemelten túl is – a gondoskodást.

A Biblia szerint Isten álmodta meg Évát. Éppen olyanak, amilyenek mi férfiak szeretjük Őket: karcsúnak, formásnak, bogyósnek, gömbölydednek. Egy igazi költeménynek, amelyben a sorocskák vége – előbb vagy utóbb – megtalálja a saját rímjét. Gyönyörűséges dal, nóta, amelyben a dallam leli meg a szöveget. A refrén azonban rajtunk múlik. Vannak jó refrének és csapnivalóak. Ezekben a refrénekben csak annyit várhatunk el, amit magunk belesorjázunk. Ezért szorítjuk egymás kezét egy életre szólóan, vagy talán csak ideig-óráig. Nagy mester volt a mi teremtőnk. Így hiába hisszük néha másként, a hiba általában bennünk van.

Március 8. nem tartozik a – lassan már a zsebbel szinte bírhatatlan – költekezős ünnepekhez. Ezért ilyenkor elgondolkodik az ember, hogy milyen ár nélküli is az öröm. Olyannyira áratlan, mint az a türelem, törődés, fáradhatatlan házimunkarobot, amit nap mint nap, évről-évre asszonyainktól, édesanyáktól, nagymamáktól, nőktől kapunk. Össze sem vethető a legcsicsásabb ajándékkal sem. Talán ezért oly fontos, hogy a megemlékezés a lényeges, s hogy az úgy igazán szívből jön.

A nő elengedhetetlen, pótolhatatlan, aki annyira nő amennyire mi férfiak tudunk lenni, Karinthy írta: "Ha egyedül vagyok a szobában, akkor ember vagyok. Ha bejön egy nő, akkor férfi lettem. És annyira vagyok férfi, amennyire nő az, aki bejött a szobába." Ezt az érzést is köszönjük. Nekik, a NŐKNEK. Persze azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy mennyire akar NŐ lenni a NŐ, vagy hogy mi akarunk-e férfiak lenni? A mérleg nyelve megállhat a tisztelet, a szeretet, a barátság, a szerelem, de a megvetés, az utálat jelénél is. A nő szeret és kikacag. És mégis szeretjük a nőket, s Ők viszont szeretnek.

Nem volt ez mindig így. Nem is oly régen, még másodrendűnek tartották az asszonyokat, lányokat. Kizsákmányolták, szinte rabságban tartották Őket. Másodlagos - vagy még olyan sem -

jogaik voltak. Sőt, még ma is sok országban nincsenek meg a leg-alapvetőbb nőijogok sem. Aztán néha azt is észleljük, hogy a mi fejlett kultúránkban is előfordulnak különféle anomáliák a nők ellen. Sok-sok embertársunk szenved, válik örökre rokkanttá, hal meg az erőszakban. A társadalmon belüli és kívüli erőszakban, de sokan ugyanilyen sorsra jutnak saját családjukon belül. Nagy szégyen ez. Mindannyiunk szégyene. Nemcsak az elkövetők szégyene, hanem mindenkié, hiszen nem teszünk, nem tudunk tenni annak megakadályozásában.

Csak remélhetjük, hogy még a mi életünkben történik valami a nők, a családok védelmében. Valami komoly, valami olyan törvény, ami örökre elrettenti a bűnösöket. Azonban mi, a magunk módján is segíthetünk asszonyainkon. Az időnkénti kedveskedésen túl, ne szégyelljünk egy-egy saját magunk által készített vacsit, álljunk oda melléjük a mosogatásnál egy kis törölgetésre, ragadjuk meg a bevásárló-szatyrot, a porszívót, vagy ne cseréljük fel otthonunkat a kocsma köpködő bűzére, tudjunk ellenállni a félkarú rablóknak, merjünk nemet mondani a harmadik kori, feles előtt... Ugye, nem is lenne olyan nehéz?... Ugye, milyen egyszerűnek tűnik?... Ugye, nem ez is egy beváltatlan ígéret, sutbavetett szó lesz?... Ugye, nem?!

Várom

Szemerakél,
s pingál a Zagyva-völgye ködöt fölé.
Hideg van.
A lámpa fénye társam e hajnalon -
míg sétámon botlik az ősz –
s a dér korán kiült a kerti fűre már.
Várom a napfelkeltét.
Várom, mert mindig jön.
Mindig újra s újra – nem tágít.
Mellém szegült – bár időnként rozoga,
de társak vagyunk – ma még...
A kutyacsaholásra libben az első veréb is...
Még mindig szemerakél.
Szitál a lelkem is, csapong a múltó jövőn -
villámként cikázik a sajog és a kacaj között.
...Trágya-világra eszmélünk - manapság.
Összetett kezünk közt csurran el holnapunk,
s féljük már a létet lassan, hogy a jó
vagy a rossz parancsra gurul.
Kurva-világot morzsolunk,
mert a rózsafüzérbe üvegcserép vegyült,
míg mások tenyerébe köpnek világtalan királyok...
Húzz barom!
Ki tudja, meddig húzhatod?
Rohadt-világ!
Sátáni hátéren számolja mindened,
s kevesli.

Néhány ablakban reggelt játszik a fény,
még játszik.
Ma tán szebb nap jön, mint tegnap...
Délután lóteri edzés.

márciusi fohász

a múlt lüktet – sajgó kikelet hava –
óra érett a tavasz
magamhoz ölelném a békét -
ám szabad a tánc
kurjongat rajtunk ismét a pribék
s markába röhög az igaztalan
igazság míg sorsunkra nyáladzik a kül –
de – tudod – a könnyünk is alig
fér már el a kokárdán
Uram – vigyázd az éhezőt
hisz egy talpnyi csak
mi martalékul adatott
Fáj hogy lapot adsz csalókézre
kinek itthon nem jut
hisz elárulta már önmagát is
most a haza következik
Uram – vigyázd az éhezőt
hisz féli ő a mát
s csak reméli a reggelt

H. Gábor Erzsébet (hzsike)

A holnap új regét ígér

A Hold ma fenn feszít a kerti fák hegyén,
az ember elmereng a méla szélzenén,
a képzelet nagyúr. Vigyázz, csaló, hazug!
Hiába nyílnak ott a cifra vaskapuk,

belépve, jóleső a fény, a sok talány,
s időzni régi vágyak megkopott falán,
de hogyha ébredünk, az ész kijózanít,
előre nézni, látni, minket így tanít.

A hátraarc hibás, haladni nem lehet,
a múlt erős fahíd, jövőd felé vezet,
s remény repít tovább. Ragyog ma fenn a bolt,

a kerti fák hegyén csak úgy feszít a Hold,
danáz a szél, a holnap új regét ígér,
hited ha mély, ha szent, a szárnya égig ér.

A vén költő

Távolba réved vén szeme,
a múltba vissza, messzire -
nincs néki itt már senkije,
jajongva száll a szélzene.

Szárad a széna, illatol,
fűszeres nyárvég, méz csorog,
tenger az emlék, háborog,
árja a szívén áthatol.

Izzad a kéz, a toll megáll,
szája szeglete megremeg,
sajog a seb, mert nem heged -
fáj ez a lángos szőke nyár!

Az asszony volt a mindene;
múzsája, és még az ma is -
látja még egyszer, abba hisz,
s lelke egy lehet majd vele.

Akár a régi, szép regék

De szép a táj! A hegytetőn a hó ragyog,
a Nap nevetve szórja rá a fényt
aranyt szítálva, sárga fáklyaként,
a szél szelíd, a fák között csak andalog.

A völgy ölére lágy ruhát lehelt a tél,
alá temetve annyi szép mesét,
a fagy bilincse, mint a hű pecsét,
vigyáz reájuk ott, amíg a lét alél.

De jó az új világ, a hős, a vakmerő,
s kacagva bontja szét a jégfalat!
A rend az úr, a szent idő, s az őserő;

kövekbe vés, s a rúna megmarad -
akár a régi, szép regék, s a fölkelő,
csalóka Nap, a drága ég alatt!

Betlehemi ének

Ragyog az ég. Ma ezüst a Hold,
csendes az este, olyan csodás,
ünnepi díszben csillog a 'bolt,
áldott e néma várakozás.

Szenved az asszony, vajúdva tűr,
szelíden nézik meleg szemek,
enyhíteni kínját szalmára dül,
cserepes ajka imát rebeg.

Felsír a gyermek, soká csitul,
Mária boldog, jászol az ágy,
kibontva keblét belépirul,
Kisdédét nézi, mosolya lágy;

angyalok szárnya rájuk simul.
S tudatni azt, hogy megérkezett,
amott egy csillag fénye kigyúl,
sugara nyíl az akol felett.

Pásztorok jönnek, nagy az öröm -
hossánna néked Isten fia!
Benéz az Úr is, rájuk köszön,
s egekig száll a liturgia.

Elégia

Az óra körbejár, a Föld sután forog,
a szél ma nem danáz, a csendbe kujtorog,
az ablakon benéz a Hold, s reám nevet,
sugára megsimítja árva lelkemet.

Ölembe régi könyv, a lap mesél megint,
hiába szól az ész, a szívre csak legyint -
kicsinyke hóvirág, soványka szalmaszál...
Feléd repít a múlt, a vágyam arra száll,

dereng egy arc, a kép is egyre élesebb;
szaladsz elém, kitárva mind a két kezéd,
karod bilincs, nem enged, átölel, szorít,

a régi láva lángja újra elborít...
Fiókba rejtem én a szürke bibliám,
s a holt virág vigyázza szép elégiam.

Szépséget vajúdva

Nem lehet ezt másképp, csakis szerelemmel!
Belehalni százszor, reggel, délben, éjjel -
így szabad csak írni, őrült szenvedéllyel!
Úgy érdemes élni, hogyha ég az ember,

hogyha lázas szótól lángot vet a papír,
s vöröslő betűktől fáklya gyúl a földön -
jó utat mutatni messzi tündökljön,
áldást szórva fénye, mint a tiszta zafír.

Így szabad csak, mondom, szépséget vajúdva,
mennyeig repülni, s szentté tenni mindent,
s ünnepként készülni majd a messzi útra,

gyémántos szavakkal átölelni Istent,
megköszönni százszor, azt, hogy kezét nyújtja,
s csillag lehetsz ott fönt, s költő lehetsz itt lent.

Tükörcserepek

Magammal szemben állok én,
megfáradt szempár néz felém,
nyitva az ablak, tűz a Nap,
szívembe váj a pillanat.

Látom a lányt, ki én vagyok,
virágzó fák közt andalog,
ragyogó arcú, büszke nő,
kezében csipkés keszkenő.

S látom az asszonyt, boldogan -
akár egy nimfa, pont olyan;
csábító, érett, gömbölyű,
termékeny kagyló, gyöngy ölü.

Látom az anyát, s gyermekét,
kínálja édes, dús tejét,
nézi a csöppet, s könnye hull,
– emléke szürke ködbe fül.

Magammal szemben állok én,
fátyolos szempár néz felém -
hazudj te csalfa, vén tükör,
őszinteséged meggyötör!

Szívemben méla bú havaz,
hazudd, hogy lesz még új tavasz!
Hervadó létem megvisel,
mégse cserélnék senkivel!

Haász Irén (haaszi)

Csillagvadász

Kívánhatsz bármit, súgta anyám,
ha nyárvég-estek mély bársonyán
égi kampókról leszakasztott
ezüstös szikrák fénye karcolt
vonalakat a föld felé.

Kívánhatsz bármit, és teljesül! -
ez az ígéret hajtott belül,
anyámnak hite, kit nem vert le
két világégés kínkeserve,
s nem ültetett kételyt belé.

Hullongó fények üzenete
vándorrrá érlelt, úzve egyre,
míg az életen átbolyongtam,
hogy vágyaimat gúzsba fonjam,
vagy világvégre kövessem.

Anyám már égből suttog lágyan,
szerény, szelíd lett kevés vágyam,
s tudom, hogy egy csillag sem isten,
hogy álmokat beteljesítsen,
vagy valósággá nővesszen.

Mégis felnézek minden nyáron
az augusztusi égre, s várom
a hullócsillag ívelését,
s hallom a gyermek szívverését,
ki sóvárogva álmodoz.

Magyar átok

Kékcinegének a hangja ha csattan,
élvezem, állok a rózsalugasban.
Zöld füge érik, a bodzavirágra
harmatot ejt a leanderek ága.

Itt vagyok otthon, ahol lila estek
füstös egébe rigók keverednek,
itt, ahol azzal a névvel, hogy: élet,
tiszteleg népem a búzavetésnek.

Szép, gyönyörű ez a föld, ez a népség,
jaj, csak a főbbe ne hullna sötétség.
Ósi, nagy átkot idézget a fáma,
bárcsak e monda valóra ne válna!

Bárcsak a bő aratások, a béke
szállna fejünkre, nem ősz, ezer éve
ránk települt hit, amely igazából
csak a kiegyezés óta világol!

Nincs magyar átok! Nézzetek körbe,
harc a világ. Hisz a nép lehet törpe,
vagy hatalom, de megoszlik örökké –
szik buborékja pezseg ki körökké.

Bárcsak a béke törékeny igája
összefogással a markokba állna,
s oly veteménye lehetne, oly zöld,
sarkaiból hogy kifordul a föld!

Már harminc éve

Már harminc éve...! Istenem,
ha visszamennék, hirtelen
megcsókolnám ősz kóchaját,
agyonbarázdált homlokát.

Meg kéne mondanom neki,
én vagyok, aki szereti
ma is, harminc év távola
nem festi arcát át soha.

Át kéne nyújtani neki
mindazt, ami megilleti,
amit, amíg élt, nem kapott,
mert nem kért soha, csak adott.

El kéne suddogni neki,
míg kezét kezembe teszi,
hogy jósága gyümölcsé ért,
ő érdemel minden babért,
s a belém vetett bizalom
háláját ma is vállalom.

Meg kéne mondanom neki,
szürkén is lehet fényleni.

Szüret

A múlt a vessző; felsáncolt föld,
amiből lassan életre tört
és lombosodva tőkévé vált,
érett terméssel úzve halált.

Göcsörtös teste gyűrűt nem hord,
de társa mind, kit e néhány hold
televény rögebe tűzött egyszer
egy sok borúban jártas ember,

kinek álmában isten táncolt
a dombokon, a homok-ráncolt
rónákon át; s megittasodva
követte őt az embercsorda.

A jelen: fürtök ékessége,
deréksibbasztó szüret vége,
dalos puttonyok garmadája,
présfakasztott must aromája.

Az ember tervez, küszköd érte,
hogy vágyát, eszményét megélje,
s a pincében, a hordómélyben
a jövő érlelődik szépen.

Bennem nyíló virágok

Énbennem ha nyílnak virágok,
aranyló szavakat kiáltok,
dobálom világgá szerteszét,
hadd hallja közel és messzeség.

Nem láthat énbennem virágot,
kiben tűz még sosem világolt,
örömré, bánatra zárva van,
egykedvű, kiégett, vágytalan.

Virág csak ott sarjad legbelül,
ahol a lélek is megfeszül,
életet vagy halált jól megért,
megtanult fizetni mindenért.

Hanyecz István (stefanicus)

Megismerni a Nagyvilágot!

Az ifjú nyalka legény szilaj paripán
vágat végig a napsütötte rónán,
megismerni vágyik a Nagyvilágot.
Bejárja a Föld vadregényes zugait,
Hajóra száll, fékezve bőszen tengerét
túlélje a vajúdó, álmatlan éjszakát,
hogyan megtalálja kérdésre válaszát;
„Miért keresnék távoli csodákat?
Hiszen, hogy élek maga is csoda!”

Vágyom a Tavaszt

Elfáradt testem
hosszú Télnek havában
vágyom a Tavaszt

*

apró harmat csepp
ragyog a friss pázsiton
holdvilág gyöngye

*

víg éjtündérek
húzzák az ezüsthintót
csillagos égen

*

ébred Kikelet
bársonyos, selymes rügyek
Tavaszt sejtetnek

*

Hepp Béla (a_leb)

Asztaliteratúra

Tervezzünk apró lényeket,
képzeljük bátran őket el
amint csordájuk lépeget,
és friss, zöld mohából épp legel,

lábuk négy erős láb legyen,
feszüljön szárny a hátukon
hogyminden csöndes ághegyen
megülhessenek ...és tudom,

legyenek apró karmaik,
kapaszkodásra kellenek,
lábuk alatt a barna szik
léptüket ne billenthesse meg,

otthonuk, a Nagy Virágcserep,
kegyes- kegyetlen végtelen,
úgy rejt magába száz mesét,
ahogy azt én elképzelem,

s repüljenek rám néhanap
izzóan színes karikát,
hogymeljen végre az irkalap,
e szárnyas, apró paripák.

Ezüstfehéren

Én hőembert álmodtam, csillámos ágakat
mesébe csendesült fehérre szórt terekkel,
s ha leplük feslik itt-ott, varázsa átszakad,
én összefoltozom, akkor sem ébredek fel,
mert árkot simít a csend, pihét pihére rak
a szürke terhű ég, s a kandi csillagoktól
föl-fölszikráznak újra fénybe hűlt falak
ahogy az ég alá simulva száz harang szól,

...és persze kell fenyő, a díszek hinta álma,
és összebújni is, akár a gyertyalángok,
és kell egy lassú pléd, egy csücske-foszlott párna,
és finom kanócfüst, ha a láng elparázlott...
no majd idén talán fehér karácsonyunk lesz,
mint gyerekkoromban; halk nyomokra roppanó
esti sétákban majd ezüst hátára felvesz,
s egy szebb világba röptet a könnyű szárnyú hó.

Bennem a tél mindig az ünnepek kegyelme,
mintha akkor énrám a Jóisten figyelne.

Falshang

Átizzadt, gyűrött a vánkösöm,
rémálmok gyötörnek reggelig;
kert alatt háromszáz fánk oson,
a kóbor zserbókat elverik,

porcukrot pufognak jártukban,
űzik a tepsiből kitépett,
lekvárok gőzétől kábultan
szédelgő buktákat, pitéket,

és akár megannyi kisgyerek,
maszatos arcukon félelem,
gurulnak rettegő islerek,
(de jó, hogy ezt is csak képzelem),

s nincs vége, kegyetlen zord a tor,
vonagló bejglikkel reszketek,
beterít morzsa és tortapor,
szánom a széttört kis kekszeket,

lisztek és élesztők bujkálnak,
a tojás héjában megzápult,
nem örül ennek az új bálnak
pékpalc és csillogó cukrászpult,

fánkterror: kényszeres hajtóik
járnak a megkopott fák alatt,
ilyenkor ajtótól ajtóig
– farsang van! – száz meg száz fánk szalad.

Hétfőbűn

Órák. Öt negyvennyolc.
Svéd szekrény, lengyel polc,
kíntornám éjfészket
hajnalfák tépték szét,

kelnem kell. Szétesnék,
hűlt álmok, szép esték
ringatnak - fáj itt-ott -
testetlen kis titkot.

Kellesz most. Ajkadról
ártatlan hajnal szól,
szépen szőtt, el nem hitt,
játszd el, hogy jó lesz itt.

Hat harminc. Indulnál,
elnyíló ajtónál
víz forr meg, kávé fő...
zár kattan. Már késő.

Meglapul

Pinokkió szerettem volna lenni,
vagy kockaforma, ártalmatlan játék,
fenyő alatt angyalnak megjelenni
kartondoboz, egy masnival, ajándék,

vagy könyvpapír. Talán fehér hajó még,
egy másolólap, nyitott szívű senki,
vagy irkalap, fotópapírra zergék...
hát... önmagam sehol sem élhetem ki.

A hirtelen október ráz a szélben
hogyan rongyaim, ha látnak, elsirassák;
egykor még én is, én is égig értem

testvéreim, ti régi szép magas fák,
s most így vagyok, elűzve, ázva, térden,
egy utolsó, lecsúszott Népszabadság.

Miegymásnak

Egyszer csak ott voltál, és én csak álltam
a fényesre kopott éjszakában,
képek szakadtak bennem, illatok,
és mint az erdő, úgy súgtad, itt vagyok.

Körülvettél, mint a bársonymély sötét
a hajnalt, gyilkos álmú kedvesét,
s fölénk borult az égről valami
végtelen, ami megtanít ringani,

és emlékszem, fáztam, fájt a félelem
hogy nincs ez így, hogy én csak képzelem
a szívverésem, örült csatazaj...
te csitítottál, hogy nincs, nincs semmi baj,

s én szorosra préselt szemhéjam alatt
szégyelltem, hogy múlik a pillanat.
Vállam fölött a csillagszekeres
égbolt alá fült egy "kérlek, ne keress",

aztán összeért bennem csend a csenddel.
Mint ébredőt a fény, úgy emelt fel
a kontúrokba rendezett világ,
s lassan újra testet kaptak kinn a fák.

A fák... Itt most ősz lett, barna avaron
elhullt álmaim üzöm, zavarom,
az árnyak hosszú lépte megpihen
valahol nálad. A messzi semmiben.

Szemembe nézek...

A nyár, a nyár megint felébreszt,
a lassú fények kínja zöld pokol,
álmokra kelni kőkemény teszt,
s ha buksz, agyad ma persze mást okol.

Ezer miért, lehetne másképp
szítál körém, kérdéseket zizeg,
megannyi nem kívánt ajándék
keres sebet; elgyűrt papírszívek,

levélbe rontott álmodások,
törölt fotók hiánya mar belém,
s bár volt halniuk ezernyi más ok,
torolni jönnek csendjük istenén.

Emlékroham. Pusztá érzetek,
fájdalmak, kínok, elnémult bajok,
hol rejlik vak, sáros fészketek?
halott imátok merre, hol sajog?

én nem nyughatok meg már soha?
Segíts rajtam, szörnyeim pásztora;
hová sikerül átterelned
az elmúlt időt, száz elveszett szerelmet...

Szín-lelet

Végszavazunk, szövegedből földre peregnek az álmok.
Összeczavartad az átkomat, és kecsesen belebújva
szép színeiddel elandalítottál újra, meg újra,
s én belegyúrtam a múlt anyagába színészi varázsod,
ágymeleged, meg a kétnapi pezsgőt szürke rekesszel...
és csak lógtak a sapkás pizzafutárok a csenden
míg köpenyemből a zsíros, barna dobozt kifizettem,
s mentek is, így a szobába szorult az a „kérlek, eressz el”...
négy fal, egy ágy, a kilincsbe akasztva a lap: Ne zavarjon!
bent te meg én, meg az áporodott, puha vágy tehetetlen
kínjai, és te csak ülsz tragikus-szerető szerepedben,
bennem a kés meg a kétség: most ide kell belehalnom?

Tikk

Óra, perc, időzavart e kattogó paláver,
takkra tikk, keresztbe törve, kurta ritmusokra
bomlik át a csend, amint a metronóm aláver,
szétesett a rendbe szőtt idő előre-csokra.

Képzavar, tudom, de Istenemre, súlya van ma
minden elkövetkező, parányi érverésnek,
jár az új, s a görbe múlt akárhogy elrohanna,
átkos árnyaimba túr, kegyetlen kése vés meg,

arctalan tükör, ma kétezer-tizenhat érik,
összevissza még, talán a bor, talán az ünnep,
mind belőlem ártanak, ki végleg öl, ki félig,
s majd a hajnal-ízü, régi éjszakába tűnnek.

Óra, perc, hetek, havak, ma új időkre visztek,
megtalálom önmagam, ha évre év lerombol,
számban alkoholverés, s a tegnap esti bifszték;
szépre szűrt idők szakadnak szűkre szűrt dalomból.

Túl...

Torz ritmusokba olvad a lassú zene,
szemembe nézel, s azt kérded, megértem-e,
persze hogy értem,
csak remeg a térdem,
érezem a titkod,
felszakad itt-ott,
szerelem

Széttört szavakból épülnek hosszú falak,
bármit is mondhatsz, én téged feloldalak,
a semmi a minden,
itt marad, itt benn,
kéz ül a vállon,
rebben egy álom,
szerelem

Fáradt sorokból kúszik a napom tovább,
nézem a csendet, hallom a kopott szobát,
mindenütt dal van,
szörnyek a falban,
csöndes alázat
oltja a lázat,
szerelem

Horák Andrea (Kankalin)

Csakrám

Hajnaltájt hús szellő
télből kelt álmot szó.
Álmomból létem lett,
ábrándtól kegyvesztett.

Kertemben két cinkém.
Trillázzák úgy, mint én,
trilláznak félvállról,
dalt írnak, fényár szól.

Dalt írnak fényedről.
Eltépett lélekből
Holtam már múltat jár
fátyolkép arcodnál.

Ebből gyült új csakrám;
éltet, hát így hagynám.
Örvényt hány, őszintén.
Csak rám vár két cinkém.

fOrdítva

szakadt a ritmus de igéznek képek
velem gördül a gondolatfonal feléd
bentről azok a lángok kint is szépek
megmaradnak mind bár te alig sejtenéd
a tölgyfa életét miért daloltam
s hogy eldúdoltam már a legtöbb szólamot
halomba gyúrtem neked egyszervoltam
meg azt is mi általad lettem és vagyok

lassú ébredés ez derengőn dúló vad vihar
belém lopózott már rég édes-észrevétlenül
csaknem gyors halál lett az éden s belátom bizarr
ha egyszer árnyra fény aztán a fényre árny kerül

egy zene zár belém éppen hallgatom
nem engedlek magamból tékozlás miatt
még gyógyulnom kell de nincs oly hatalom
mely felülír téged s életemből kihagy
a szikrák ringó ritmusra cikáznak
pillényi tört ütem minden csillanásuk
sziporka örök nemlétük hiányt ad
mert a csillagokkal szőtték át az álmunk

fOrdítva

Szakadt a ritmus, de ígéznek képek,
velem gördül a gondolatfonal feléd.
Bentről azok a lángok kint is szépek,
megmaradnak mind, bár te alig sejtenéd,
a tölgyfa életét miért daloltam,
s hogy eldúdoltam már a legtöbb szólamot,
halomba gyűrtem neked egyszervoltam,
meg azt is, mi általad lettem és vagyok.

Lassú ébredés ez, derengőn dúló vad vihar,
belém lopózott már rég, édes-észrevétlenül.
Csaknem gyors halál lett az éden, s belátom, bizarr,
ha egyszer árnyra fény, aztán a fényre árny kerül.

Egy zene zár belém, éppen hallgatom.
Nem engedlek magamból tékozlás miatt.
Még gyógyulnom kell, de nincs oly hatalom,
mely felülír téged, s életemből kihagy.
A szikrák ringó ritmusra cikáznak,
pillényi tört ütem minden csillanásuk,
sziporka örök nemlétük hiányt ad,
mert a csillagokkal szőtték át az álmunk.

Tavaszz, maradj!

Álmodt ont az éj, nyomába
jégcsapokra ég derül,
érzi már a csöppnyi pára,
árny helyére fény vetül.

Fagyhalálra kél a hajnal,
nem talál ma téljogot,
mert elűzte csalfa jajjal,
s tűnt *Tavaszz* hagyott nyomot.

Fűzfa gallya rügyre pattan,
újra zöld az ága is,
bennem éled ősi dallam
és üzen, de még hamis.

Óaranyra színbe fordul,
szürkeségre így köszön,
ébredek, de vészbe kondul,
túl korán e fényözön.

Kórus ébred, és madárraj
zengi át az éteren
szólamokba szórt dalával,
mert ez is ma lételem.

Ringok így, tovább az éjjel,
elfelejtek én havat,
majd a rég-remény szeszéllyel
újra létezést avat.

Hív a színek orgiája,
már mosolyba lényegül,
átkos ára nincs hiába.
Szép Tavasz, maradj belül!

Sír ma Valcum

Múltba néz a táj, jövőben élhet,
Mert kopott falak szavát
Ókor írta meg nekünk, s meséket.
Légiók haladtak át,
Útra térve harcban álltak,
Róma így üzent nekünk, a mának.
Ó, ti bátor, ős utak!
Ó, ti bátor, ős utak...

Itt legelt, telelt a mén, s e művel
Festetics tanyája élt,
Szép lovak tenyészték, és a tűzzel
Olthatatlan is remélt.
És Petőfi Júliája?
Apja gazdatiszt, e birtok árja.
Halhatatlan így üzen.
Halhatatlan így üzen...

Úrlak édenének ősz tanára
Romba dőlt falak között
Csak nevelt tudattal, és nagy ára
Volt, ha néha vért köpött.
Szellemét a rom beitta,
Míg beszélt, dalolt, s a kotta tiszta.
Mondd, dalát ki érti meg?
Mondd, dalát ki érti meg...

Holt falakba róva élet éled,
S ott erős a téglá is,
Persze már avított romokba téved,
Kőre hull, az is hamis.
Vannak elfogult pribékek,
Jönnek és kutatnak, ám mivé lesz?
Ó, ha lenne épület!
Ó, ha lenne épület...

Hinni volna jó az ó falakban,
Jaj, ti büszke, ős romok!
Ókor érjen el, jelen szavakban!
Tán csak én vagyok konok?
Sír ma Valcum, újra élem.
Légy a régi, várom és remélem!
Add, Uram, hogy így legyen!
Add, Uram, hogy így legyen...

Jóni Barna (*barnaby*)

Adventi gondolatok...

„Kezemnek melegével nő otthonom ereje”

Ha benyitok hozzád, az asztalod hosszát
ne becsüld alá. Sok jó embernek helye
legyen, itala, bőséggel illatos kenyere.
Egy pillanatra állj meg! Gondolj azokra,
kiket szeretsz. Örömnök forrásvizét
ne sajnáld, gazdagon ereszd szét köztük;
te gyarapodsz vele. Lelked-tested örül,
s míg, e mennyei "lárma" zsongva kutat benned,
Jézus ölelő karja áldással fon körül.

Adj otthont, és szállást az éhezőnek,
illatos kenyérből is nagy darabot.
Egy pillanatra állj meg, és te töltsd meg
Szeretet-kutadból megáldva a szomjazót.
A legszebb „lárma” legyen a boldog nevetés.
Ha hozzád benyitok, csak jó várjon és ölelés.
Kezednek érintése, mint Élet-vizes forrás,
Öröm legyen mindenkinek, szerencsével áldás.

Fájj nekem...

Fájj nekem Isten, holnapom áldd meg,
rakj tüzet itt lenn, szív-fagyon átlengj!
Nyújtsd kezed, bízd rám, lelked a forrás.
Szód gyarapodjon, lenne az áldás
anyára-gyerekre, ily őskövületre.
Sziklahiteddel érv idegenbe!
Fénylik az égbolt nappali lánggal
Hold-szíve sarlón cseppnyi parázssal.
Vágtat az égen tűz-szekeresetül,
Hétfia-hattyú ménese lendül.
Csillag az éjben Tünde-szerényen
gyöngy-színű álmod sző, tele fénnel.
Csordul az ajkon nyíl-vízű forrás,
csendünkbe hajló szikra-tűz omlás
árad a földre. Hantra-göröngyre,
csakra-szív lélek tágul örömré.
Láthatod, érzed, mennyire tudnál
nélküle élni életed útján.
Adj nekem Isten annyi erőt majd,
hogy ne veszítsem azt, mi előbb hajt!
Eljutni hozzád legyen szerencsém,
és ott maradjak – csak ezt szeretném!

Kökörcsin-baldachin

Miért vágysz úgy, nem is értem,
kiért fájsz, dúlsz, mit ígért meg?
Míg halkan pattannak fenyő rügyek
gyanta szél dereng, kevély csöpp-tüzek.
Sóhaj kél, álomba ringó,
rózsaszínt becéz flamingó,
felhőkön átszúrt napfény-szövet
puha szerencsés bíbort követ.
Reppenj, reppenj, csak az ég határolt,
föld és folyó keretébe zárolt
lélekszerénység, lenge pátosz,
szabad öröm, kincsnek karát-hossz...
álmos szemekkel a holnap rád kacsint,
kökörcsin átfon kényelmes baldachint,
még benned érlel, bizsergetőt a mámor;
Nos meddig, és ki ő, hogy így elvarázsolt?

Mákony...

Rád szabom mákonyos álmom
meg ne riasszon a holnap.
Nézd, amott vérzik a tegnap
elszakad égni parázson!
Mondd gyönyörűm, ugye szép vagy?
Elhagyom érted a földet.
Napkelet zálogul bölcsőm
kő, papír, olló, nehéz vas-
lánc dalol, szikra-szél pattan,
áldva terem meg az Isten
hópihe, sanzón és paplan.
Ég-fia szendereg itt benn
lázba van, elszökik tőlem
hajnalok mellemig nőnek.
Vad bika bánatos szemmel
nyaktilót érte idézik
harsona hanggal a reggel
szügyre szakadva kivérzik.
Kő-fia borja siratja
árva szívébe nyilallón
sánta kutya kotorékol
rozsdá temette lakatba.
Föld alá rekken az égbolt
néma kakas torony ormán
tolla szurok-de sötét van!
Átkokat szór le marékka.
Kénes-esőt zúg az Isten,
láng legelők tova futnak
Hajh, de meleg lehet ott lenn,
gyász-szaga van minden útnak...

Légyott...

Lopódzva jár a lány, szerelme várja őt,
hol dús a hárs, és ring a büszke ősplatán.
Levetve szégyenét, szemében napsugárral
szökellve jó, mint a dám, ki szarvasára vár.
Ma csókcsatákat ígér a nyári délután.
Könnyű fény szítál át a lombok rejtekén,
s egy izgatott legény szorongat égő rózsaszált.
Arca oly piros, mint kezében az illatos virág.
Csak egy csalogány, ki énekével
jelzi merre a vágynak érdeme.
Szólna épp, szerelmesen, súgna bókokat százat is neki,
ám a hang benn ragad, a szót is "szálkán érleli".
De érti őt a lány. Mézes ajka nyílik szótlanul.
Mert az érzés, nem hideg, mint a havas régi út,
ha rászítálja könnyű paplanát az ég.
Ha két galamb turbékolni vágy, szomjat oltani
a csók a legjobb ambrózia tán?
A vén idő szinte röppen, mintha üznék-hajtanák.
Csak ő fárad, semmi kétség,
bár hosszúra nyúlt ez a délután!
Az éjszaka minden fénye takarót húz majd szemére,
s a fellegek alatt hajnalig
a pásztorórák édes íze tart.
Kakasszóval virradóra lesz csak vége majd.

Kiss Péter (kisssp)

Így (év)vége felé

Az ősz nem hoz már varázslatot.
A hangok egymásba botlanak.
Ráncos ajkakon csak lassú dal jajong,
esti félhomály ül álmos ablakon.
Elgurulnak messzi fél szavak.
Lelkek bújnak hideg fal mögé,
meghűl a könny a szűk szemekben,
senki nincs kitárt karokkal,
háttal állnak egymás felé.
Bálvány néz a múltba, mágnes húz
tompá szürkeállományt. Silány
horda ténfereg, egymásra hág,
pohos pásztor kezét nyalják
zsíros konc és csócsa után.
Elhal a kíváncsiság, az új keresése.
Félelem ül aszott melleken.
Poros pince mélyén matatunk.
Ködre akasztja fel magát a csend.

Fagyos négysoros

Sápad a szürke képű esti tél.
Üregbe bújt a hűvös hallgatás.
Az úton csend honol, hajlong a hárs,
fagyos a tócsa, üzent a sötét.

Kun Magdolna (lena1)

Anna

Anna egyszerű, hétköznapi asszony,
ki magán viseli az életnyomait,
s mindazt a fájdalommal átítatott időt,
mely könnyekké gyúrte vásott napjait,

Anna mégis más, mint a többi asszony,
őt körülengi valami különös varázs,
melynek közelében úgy érzi az ember,
visszanyerte értékét ez a becstelen világ.

Anna nem csak örök, de szépséges nő is,
arcvonása, szeme, csupa-csupa báj,
s hangjában ott van az a nyugtató dallam,
ami fáradt lelkünkbe erőt muzsikál.

Anna, testvér, szülő, de leginkább barát,
olyan barát, kiben végtelen a jóság,
akiérés nélkül tudja, hogy segíteni kell,
ha pellengérre állít a kegyetlen valóság.

Anna számunkra egy biztos talapzat,
olyan alap, mely nélkül nincsen mesevár,
hisz nélküle nem volna melegedő otthon,
sem álmokat sejtető, csillagfényes nyár.

Ott fenn a magasban

Ma a mennyország is ékes díszbe öltözött,
ott fenn a magasban a csillagok között,
ahol harang dallam csendül, lágy orgona szól,
s ahol minden szelíd arcon fájás bujdokol.

Mert ma a mennyországban is felköszöntik szépen
azon anyákat, kik fenn vannak az égben,
akik gyöngykönnyeket sírnak, vadrózsákat lépnek,
s akik zokogva siratnak minden földi évet.

Ma minden egyes édesanyát átölel az Isten,
hogy hiány-fájdalmukon kicsit könnyíthessen,
mikor azok szívszorító bánatukban letekintenek
önnön gyermekükre, kik értük könnyeznek.

Ma az égben és a földön is róluk szól az ének,
és felénk száll minden ima, melyek sóhajoktól égnek,
mert az anyák voltak, s lesznek, kiket hőssé avatnak,
azon percben mikor gyermeküknek életet adnak.

Tedd szívemre kezed

Tedd szívemre kezed, hadd érezzem még,
hogy árad belőle a nyári melegség,
mert látod, oly közel már az az alkonyati ősz,
mely porhantunk felett végleg elidőz.

Tedd szívemre kezed, hadd érezzem még,
hogy tör utat benne a belső lüktetés,
az a lüktetés, mely majd odaát is játssza,
milyen szép volt két szív dallam-muzsikája.

Tedd szívemre kezed, hadd mondhassam el,
ne ejts értem könnyet, ha lelkem útra kel,
mert tudnod kell, hogy én bárhová megyek,
örökül viszem ölelő kezed.

Lám Etelka (motoz)

Pók

Csendben ülök a kényelmes fotelban,
gondolatok jönnek és mennek
és ekkor a viharos szél csillogó
esőcseppeket hoz magával.
Halkan megkopogtatva ablakomat.
Alig pislákol a fény nálam,
csak egy fehér gyertyám ég, lobog,
melynek tüzes lángja visszaverődik
és körbe-körbe sétál szobám falán.
Figyelem a szobámba hívatlanul
beköltözött feketepókot.
A szobám egyik sötét sarkában
megbújva szövöget
egy csodálatos selyemhálót.
Elgondolkodom, játszom a gondolattal...
ha lerombolom, szétszakítom
csodás szőtt hálóját,
vajon újra kezdi-e majd?
És elmosolygok rajta, hiszen tudom a választ,
íme a pók:
sohasem unja meg a szövést,
nem, mint az ember,
mely lusta és hamar kedvét szegi,
ha újra és újra kell csinálni valamit.
De sokszor hallom, hogy a pók
szerencsét hoz a házhoz: hát ne bántsuk!
Igen, ő a munkáját végzi.
Mindenkinek megvan a feladata
ebben a földi életben!

Vigyázzunk a fekete pókokra és a szerény szürke pókokra is.

És tanuljunk tőlük, mindig lehet újra kezdeni ...

És akkor szerencsénk is lehet...

Lassan a napsugarak is beköszöntöttek a szobába,
s finom, bársonyos szellők lengedeztek
az ablakon át.

És a pók selyemszálból szőtt hálója is készen van
már.

Ősz díszes kalapja

Az Ősz igazgatja fején a díszes
kalapját, társa a dúdoló szél.

Kergeti a zizegő faleveleket
simogatja bánatos arcomat.

A lehulló bronzsínű avar
nesztelenül és vígan kószál.

Egy-két kóborló falevelet
a huncut szellő himbál.

Talán iránytű is kellene,
mert sűrű a tejszínű köd,
ami itt lebeg a horizonton.

Búcsút int az Ősz, távozik,
Havas fehér Tél ígérkezik.

Csend ül a fákon, szívem alig él
nélküled az élet tátongó üres tér
”kunyhóm falán az ősz mosolya táncol,
barátaim a fák s a farkasok”

László Csaba (gomolya)

örökkévalóságba merülve

(úgy hajnali fél egytől negyed kettőig)

Ró írón pár sort most... vagy a szó futtatja tollam?
Kérdésem szül választ... vagy a *hiány* ihletett meg?
Visszaható-e az, amit leleshetnek rólam?
Kétes volta volna vajon erénye a tettnek?

Holtteret önt el az élet: gáton innen árad.
Nem remélt és nem várt szavak torlódnak a habon.
Minden magányba vetülő pillantás egy párt ad
és a fény sem végtelent jár. Rám esik. Ha hagyom.

Kortalanul vénebben már, idő szabta zárral
áldva-verve tiprok röögöt, csillagport – meg lelket.
Suta léptem távol kallóz, versenyre kvazárral
így kel most, hisz' választ nem ad... kérdéseket felvet.

Elinal a gondolat majd, meginog a támasz,
elillannak félelmeim, szűnnek majd a távok.
Kozmoszt bolyong, csomót old s oly bénítón hat rám az,
midőn időm színt, tézist szül... már ha rátalálok.

Létnek, térnek, párhuzamban látva, háttal állok.

ragozatlan évfolyamra

Kimúlt évnek hamvaiból főnixként feléledt napom támasztotta esztendőnek éjfeli rám szakadtával latolgatom: vásott lelkem, zsibbatagon lator tagom ténye, kénye, mozdulata hoz-e üdvöt, felfrissülést békalencsés napjaimba, sás benőtte életembe, igazlító lencsetörést nem szenvedő két szemembe, s végzetemmel húzva ujjat mondhatok-e merőn újat kiképzésem szintugrásán hiánypótló szak adtával.

Mit e tag ad vagy letagad: harc az, s hamar hat a latban, ha arcba tagadhatatlan sújt majd balul attak – e részen merészen teljesül ki: ki igaz és mire víg az, míg mások már sok valótlant gyalulhattak. Bár esetem mókás romlás, formabontása sikk, kerek: tán eredmény felélésén születnének csak sikerek.

hám alatt, mód felett

Belebotlottam az időbe
s ő átesett rajtam,
elhasalt. Esetlen-forma:
meghaladni képtelen,
mert mértékét én már
nem tartom, nem pedzem,
és mikor szeme közé nézek,
ő lesüti pillantását. Mélyen.
Így helyes, így kerek, így jó.
Az Édenbe sem kellett volna kígyó.

Ligeti Éva (LEKA)

Tavaszi várás

Bújik a nap, a rügy fakad,
nyüzsgő az utca, elragad.
Itt van a tavasz, újra itt!
Pengeti szél a húrjait.

Faágra tűzött virágfüzér
illatárjával körbeér.
Jácint, tulipán, ibolya,
természet színes mosolya.

Szól a rigó, a cinege,
múlik március hidege.
Cirógat, csókol, hiteget
aranyugarú kikelet.

Túlérett nyár

Különös zamatú
ez a túlérett nyár,
kidőlt kerítése
fülledt kertjébe zár.

Fák alá, a földre
foltos árnyék kúszik,
míg a homlokon
gyúrt izzadság úszik.

Bágyadt gondolatom
gyümölcse szétterül,
fonnyadozó szavak
hullnak éretlenül.

Enyhülést a betűk
most aligha hoznak,
mint lepottyant körték,
kábán kornyadoznak.

Virágzik a Tisza

A nyár-meleg már lengedez,
levélhajó Tiszán evez,
csorduló napfény tündököl
folyó tükrére könyököl.

Part menti nyárfák csendesen
bólogatnak, türelmesen
várják az alkony bíborát,
mikor láthatnak új csodát.

Folyó fölött Tiszavirág,
röpke-perc nekik a világ,
szárnyuk rebben a víz felett,
mozdulatuk kecses balett.

Fergeteges a hangulat,
hol kérészrengeteg mulat,
násztáncuk örömpillanat,
szédítő minden mozdulat.

Lenyűgöző e szárnyalás,
nem számít itt most semmi más,
a lét hullámozó bálterem,
majd mélybe hull a sok tetem.

Lőrinczi L. Anna (Anna1955)

Sors

Vajon a sors könyve tényleg meg van írva,
s aki megírta, az biztos így gondolta?
Gonosz és kegyetlen, lelketlen vadállat,
torz szüleményében legtöbb csak a bánat.

Mi indíthatja e szenvedés osztásra,
miért nem alkot csak szépséget magába?
Nem segít a hitünk, a remény is veszít,
létünk fiókjára bánatjeleket ír!

Szörnyű szerzeményét be kellene zúzni,
megírni száz csodát, s két kézzel csak szórni!
Szeretet ölelések boldog kacagását,
végtelenre állítva az időnk múlását...

Veled

A múlt, pillanattá válva álomban égve
dalol, édes-keserűn sír a zene bennem.
Szemeid csillogásában megtört fény-évek
marnak rozsdát rágya örök emlékeinkre.

Márffyné Horváth Henrietta

(Amarilla)

Anya-módi

Ha két kezed átkulcsolja a nyakam,
rajtam a világ legkedvesebb sálja van.
Ha fejed vállamon pihen,
odaéghet a hús a tepsiben,
nincs olyan, ami fontosabb nálad.
Ha kell simogatom a hátad,
a leckédet én fogalmazom,
filózok a matek halmazon,
este nyolckor süteményt sütök,
ha lázas vagy, ágyad szélén ülök.
Ha kérdelem: mi újság kedvesem?
És a válasz a szokott: semmi sem,
mint egy detektív tovább kérdezek.
Akár egy templomban, sokszor térdelek
a szobádban, elszórt játékot és ruhát szedek.
De te tanítottál meg a divatra, drága gyerek,
ha két kezed átkulcsolja a nyakam,
rajtam a világ legkedvesebb sálja van!

magamra öltelek

magamra öltelek	unásig ismert egységben
mint egy különleges ruhát	erősként és elesettségben
úgy akarom látni magam	egyaránt szeretve
mint aki engem szeretve lát	kezem a kezédbe
szemeid zöld fényein átszűrődve	simulva vezetsz
minden apró rezdülésemet	és én magamra öltelek
bőrömön áthatoló tekinteted	mint egy különleges ruhát
lecsupaszítva	úgy akarom látni magam
sejtekre bontva	mint aki engem szeretve lát
lélegzetvisszafojtva	

nők

nőből vajúdta magát anyának
nőként szült világra lánynak
majd lányból nővé értem
testem-lelkem fürdött vérben
lettem betöretlen asszony-állat
és új családfa hajtott ágat
gyermekem által anyává nőttem
felnőttek s én egyre inkább elrejtőztem
aztán mire újra nővé válok
utolérnek a nagyanyai álmok

Mayer Edit Julianna (Julianna)

Emlék

Pici műanyag cserépben volt a virágocska. Apró levelek, apró kis fehér virágok. Azután, hogy elhervadtak a virágok, átültettem a növényt egy nagyobb cserépbe.

Következő tavasszal ismét megjelentek az apró kis virágok. Örömömre. Mert akitől kaptam a növényt, már nem él. Egy reggel ő nem ébredt fel. Szomorú voltam, mikor értesültem a rossz hírről. Egy kedves tanítványom távozott az élők világából. Csak 54 éves volt.

Az érettségije után sokszor találkoztunk. Tehetséges volt, szép terveit is megosztotta velem. Amíg a súlyos betegsége nem szakította meg a pályafutását Élet és halál között lebegett egy ideig.

Életben maradt, azonban mindennap, minden órában harcolnia kellett az életért. Nem adta fel. Tornázott, zenélni tanult, ezotériában is jártas lett. Erős akaratú nő volt. Élni akart. Nagyon akart élni...

Ránézek a virágocskára, Kati jut az eszembe. A virág átvészelte a zord telet, a nyári hőséget, szárazságot, és most szépen virít. Kati hiányzik, ígérte, hogy meglátogat. Ez már nem valósulhat meg. Csak a tőle kapott virág maradt emléknék.

Máté László (winner)

Az utcazenész

János nagyot sóhajtott, és a billentyűk közé csapott. Egy népszerű számmal kezdte a programját, majd sorba játszotta az una-lomig koptatott melódiákat. Az aluljáróban gyér volt a forgalom, és egyetlen ember sem volt, aki akár csak egyetlen pillantásra méltatta volna. Lejátszott három nótát, de semmi nem változott, így hát beindította a Yamaha szintetizátorba épített lemezmeghajtót. Gyakorlatilag a következő számok a lemeztől csendültek fel, ő pedig csak mímelte a zenélést. Ezek nem stúdió felvételek voltak, hanem otthon házilag feljátszott program. Még arra is ügyelt, hogy itt-ott apró hibát vétsen a felvételen, hogy ezzel is élethűnek hasson az, hogy élőben zenél.

* * *

A férfi közel volt a hatvanhoz, és mostanra minden illúzióját elvesztette, amit valaha is remélt, hogy megadhat neki a zenei pálya. A húszas évei elején arról álmodott, hogy megkeresi egy ismert banda. A várt megkeresés azonban csak nem jött, ezért gondolt egy merészet, és kiment nyugatra vendéglátózni. Több mint tíz évet töltött Nyugat-Európa füstös bárjainak mélyén. Kint élte meg a rendszerváltást, majd pár évre rá megkapta azt a máig fel nem dolgozott levelet, melyben felesége megírta, – elege lett – elválík. János a maga módján szerette a párját, a gyerekeiért tűzbe ment volna. Gondolkodás nélkül hazajött, és próbálta nejét meggyőzni, hogy ne adja be a válókeresetet, de hiába. Az asszony hajthatatlan volt, szenvtelenül vágta a férfi képébe: „mást szeretek, mással akarok élni”. A férfi elkeseredésében inni kezdett, pedig ezt a kinti bármuzsikálás során is ki tudta védeni. Próbálko-

zott zenekart találni magának, de csak negyed-ötöd osztályú együttesekben kapott alkalmi szerepet. Két év alatt fél tucat zenekarban fordult meg, de egyetlen bandánál sem volt tovább fél évnél. Az utolsó csapatot otthagya újra kiment vendéglátózni nyugatra. Így aztán ha a várt siker el is került, az anyagi helyzete újra stabillá vált. Azonban az életvitele és a társtalanság észrevétlenül élete részévé tette az alkoholt. Kintléte utolsó évében többet ivott, mint zenélt. Nem csoda, hogy a tulajdonos megunta, és felmondott. Mivel az elkövetkezendő hónapokban sehol nem kapott szerződést, kénytelen-kelletlen hazatért. Azonban munkát itthon sem talált. Megpróbálkozott a zeneoktatással, de hamar rá kellett jönnie, ez nem az ő világa. Fél éve nem volt munkája, amikor a belvárosban egy utcazenészre lett figyelmes. A zenész jól játszott, és kisvártatva egész kis tábor hallgatta a produkciót, majd hullottak a dobozba a százasok, kétszázasok. János fejében szöveget ültetett egy gondolat, és hiába igyekezett elhessegetni, újra és újra visszatértek a gondolatai.

„Nem és nem, bolond lennék belevágni. Még, hogy az utcán zenéljek.”

„Miért ne?” – válaszolt magában gondolatban. Hiszen Amsterdamban és Londonban is játszottál az utcán.”

„Jó, de húsz évvel fiatalabb voltam és csak pár alkalommal. Különben is akkor nem muszájból csináltam, hanem csak a saját örömömre.”

„A saját örömödre itt is játszatsz” – válaszolta gondolatban.

„De hiszen ez a zenélés legalja.”

„A zene mindenhol zene” – replikált magának.

Hosszú hetek vívódása után végül meggyőzte magát, kiváltotta a szükséges papírokat, és kétségekkel a szívében elkezdett az utcán muzsikálni.

Ennek lassan fél éve. Ez alatt a fél év alatt ezerszer elátkozta magában, amiért belevágott, ráadásul a zenélésből szerzett pénz is megalázóan kevés volt.

A nyár hozott némi fellendülést, de ahogy beköszöntött a szeptember, a keresete ugrásszerűen megcsappant.

Az utcazenélés felemás érzést váltott ki a férfiban. Amikor nem figyeltek rá, mint most is, utálta az egészet, de ha csak pár ember megállt hallgatni, máris megváltozott a hozzáállása. Ilyenkor imádott játszani. Elég volt ha egy tucat néző körbe állta máris kihozta magából a maximumot. A hallgatóság heterogén összetétele pedig tovább inspirálta. Ilyenkor pillanatok alatt a publikumhoz igazította a játékát. Meglátott egy mosolygós kislányt, és a következő dallam biztos egy gyerekeknek írt melódia volt Halász Judittól, vagy a 100 Folk Celsiustól. Máskor egy öltönyös úrban vélte felfedezni a hajdan volt vad rockert, azonnal egy Piramis vagy P. Mobil szám következett, de ugyanígy jöhetett egy Shadows, vagy Beatles melódia. Ilyenkor imádta a zenélést.

* * *

Elmúlt hat óra, és a járókelők száma kissé megsaporodott, néhányan meg is álltak hallgatni a dallamokat. Kikapcsolta a beépített meghajtót, és elkezdett újra élőben zenélni. Ismert számokat játszott, itt-ott egy kis egyéni szólóval fűszerezve. A harmadik szám után tűnt fel, hogy figyelik. Nézte a két férfit, akik a félkörív szélén álltak, és rögtön tudta, hogy ismeri őket. Azt ugyan nem tudta, honnan az ismeretség, de biztos, hogy zenészek és korábban már találkozott velük. Lejátszott még egy számot, majd szünetet jelentett. Néhányan pénz dobta a dobozába, és a gyér hallgatóság oszlani kezdett. A két férfi lassan közeledett hozzá.

– Szia Jana! Ide sülyedtél? Mondták, hogy itt szoktál játszani, de nem akartuk elhinni, hát eljöttünk, hogy megnézzük mi az igazság.

– Sziasztok! Bocs, de nem tudlak hova tenni titeket.

– Siófok, kilencszáznolcvanöt. Három alkalmi koncert. Az ORI-nak lekötött estéi voltak, csak zenekara nem. Kerestek öt zenészt és velük tudták le a koncerteket. Néhány énekest kísér-

tünk, és volt egy félórás zenekari blokkunk is. Emlékszel? Maszatoltunk rendesen.

– Igen emlékszem! Előtte egy órát gyakoroltunk, és mentünk is fel a színpadra. Rég volt, tán igaz sem volt. És most mi a pálya?

– Ugyanaz, mint nyolcvanötben. Vagy legalább is majdnem ugyanaz.

– Ez mit jelent? – kérdezte János.

– Koncert van. Zenekar van. Csak billentyűs nincs. Délelőtt karambolozott. Nem komoly, csak a keze tört el, de az éppen elég, hogy ne tudjon játszani.

– Ez azt jelenti, hogy szükségetek van egy billentyűsre?

– Ez az ábra Jana. Vagy azt hitted véletlenül tévedtünk erre?

– Mikorra kellene?

– Nagyjából két óra múlva.

János körül megfordult a világ. Ezek nem viccelnek, tényleg egy billentyűsre van szükségük.

– Jó, de nem ismerem a repertoárt.

– Nyugi! A fele ismert szám, amit meg nem ismersz, ott hagyod, hogy vezessen a dob és a bass.

– És mennyi időről lenne szó? – kérdezte, bár tudta, ha csak egy koncert, akkor is igen mond.

– Rajtad is múlik. A billentyűsünk amúgy is dobbantani akar. Saját bandát szeretne. De a lényeg, ha játékban hozod, amit tudsz, maradhatsz, de nálunk nem lehet lemezről nyomni.

– Kiszúrtátok?

– Nem volt nehéz. Na, mi lesz? Jössz, vagy maradsz.

– Is-is...

– Ez mit jelent, haver?

– Természetesen megyek, de van egy feltételem.

– Csak egy? És mi lenne az?

– Biztos hülyének néztek, de én hetente legalább egyszer szeretnék visszajönni, az utcára zenélni.

– Jana! Te tényleg reménytelenül hülye vagy, de természetesen ezt megteheted. Csak azt mondd meg miért?

– Tudjátok, ha muzájból csinálom, akkor nyűg, ha viszont a saját örömömre játszok, akkor imádok az utcán zenélni.

– Mondtam, hogy egy szentimentális barom – válaszolt a másik zenész. – Na, gyerünk mert lekéssük a saját fellépésünket.

A három férfi sebtében nekiállt összepakolni a hangszereket és a hangfalakat. Egy óra múlva már a roadok rakták össze a cuccait egy szabadtéri színpadon. Újabb óra elteltével János némi szorongással lépett fel a számára világot jelentő deszkákra, de magában arra gondolt: megcsinálom, bejátszom magam a bandába, viszont az utcazenéléshez nem leszek hűtlen soha.

Álomtánc

Álmomban tánc koppant,
íj pendült, vágy lobbant.
Szívem még nem csendült,
ott bent most elgyengült.

Nem volt ősz, sem még nyár,
tél elmúlt, rám vártál.
Rózsák, hogy bimbóztak,
vágammal birkóztak.

Lépkedtem kétellyel,
nézhettem sírt szemmel.
Nem tudtam, hogy hívtál,
bennem már nem bíztál.

Kell még, kell, szép álom,
hidd már, hogy kívánom.
Kívánom mind jobban,
szíved már elloptam.

Trója és sör, egy baráttal

Magamban, hogy tanakodtam,
a józan észet hanyagoltam.
Világ dolgát, hogy megoldjam,
serénykedtem így félholtan.

Vajon a ló, hogyha fa ló,
akkor is csak zabot faló?
Trója várát, ha beveszi,
Trója zabját is megeszi?

Miközben az agyam forgott,
biz' a gyomrom nagyon korgott.
Kívántam a hússalátát,
hozzá habzó jó malátát.

Szomjam oltom a levével,
kínrímemért tán lenézel.
De engem ez nem érdekel,
esti gyorssal, ha érkezel,

majd várlak az álló-máson,
a tizedik vágonyáson.
Megérkezel, restibe be,
s egy korsó a gigánkon le.

Szomjunk múlik, agyunk zsibbad,
és a lényeg így elsikkad.
Kit érdekel Trója lova?
Inkább igyunk újra koma.

Egy fa utóélete

Régen mikor réten éltem,
fa voltam még zölden, szépen.
Sudáron és büszkét álltam,
egy szép napon porul jártam.

Favágó jött pont egy tucat,
úgy kivágtak, mint a huzat.
Felszabdaltak, legyalultak,
faforgácsok szertehulltak.

Szekrény lettem, négy szék,
asztal,
megvett egy úr tíz arannyal.
Lakásának dísze lettem,
éldegéltem szépen, csendben.

Hetek teltek, évek múltak,
s a színeim megfakultak.
És bár olykor preparáltak,
reám nehéz napok vártak.

Lában kitört, rugóm megnyúlt,
éreztem, hogy időm elmúlt.
Egy nap jöttek, összeszedtek,
s a pincébe levetettek.

Házmester jött és azt mondta,
itt a hideg, kell aprófa.
Kemény tél jött, dideregtek,
kandallóban eltüzeltek.

Némi hasznom, hogy még legyen,
hamuként is munkám tegyem,
kint a járda mivel csúszott,
havas útra hamvam hullott.

Mihályfi Móni (momosian)

Egy másban felejtődés

Féltett titkaimat neked adom,
míg belénk lopózik a csend.
Kimondom a szót mit idáig kerestél:
szeretlek.
Hiszen
levéltelen ágaink közt
lépteink kikopognak szívünkől,
utoljára úgy öllelek, mint először.

igéző

bűneidben is veled vagyok
hátamban ostromló angyalok
lombtalan hegygerinc
völgymeder harmattal
vízesés vadakkal

csendünkben
égszakra
szemünkben
nap titka
földünkben magva

esővíz simogatja

Tér-képtelen angyalok

hiszen
megfáradt angyalaink
nyáron
újra térkép nélkül repkednek
csillagrendszerelenségbe
minket emelnek
tenyerünk sorscsigáit
végtelenbe bogozzák
incselkedve kisimítják
csókokkal átítatják
egymásba borítják
suttogott szavaink
visszhangozzák

ne félj
ilyenkor megkapjuk
türkiz-éj tengerünk
szerelemvirágos kertünk
közte-sincs kerítésünk

és télíg nem kérdés
mi mélyebb
a víz vagy a föld
hogyan szívünk mélye rejt-e könnyeket
vagy könnyünk mélyébe szívünk esett
tékozló angyalunk rálegyint
csak remegve nevet
s Hold árnyékú fejünk felett
páfránylegyezőjével időtlent terelget

Verseddel

síntelen párhuzamostalan
térképpel letakartan
egyedül maradtam
zsebemben veled
akkor
meggyúrten elővettelek
és csak néztem a betűket
a sínek kiegyenesedtek
térképem lett versed
újra zsebemben veled
vonatom feléd fűttyentett

Európa hagyatéka

Romok,
szögesdrót,
abbahagyott reneszánsz.
De ha felnézel,
két mutatóujj még érinti egymást.

Nagy Csaba Attila (Attila61)

álmodom

álmodom...
hit, remény, oltalom,
Tőled Atyám,
már nem fogadom,
nincs mit igazán ígérjek,
talán csak egy,
szeretem gyermekeimet,
míg élek...

csendben

egyre zavarosabb minden,
ha munka van, dolgos kéz nincsen,
itt a várva várt szabadság,
első a polgár, (nem érzed?), badarság,
valami mindig bánt, talán sors,
vagy csupán sután a múlt árnya vádol,
feketék jönnek, s mennek,
fehér könnyek helyett,
a kényszer kardját fenik,
szájpárti csaló senkik,
arab a tavasz, de jó lesz,
kiáltják a ravasz jenik,
most isszuk a levüket,
hiába tudjuk nevüket,
csendben kortyolunk...

Idővel

Idővel majd mindent megtudok,
az életből talán több jutott,
tudom nem érdemeltem ennyit,
kaptam, sosem tagadtam mennyit.

Idővel talán Te is érzed,
Szíved mégsem hiába vérzett...

Valami...

Valami bennem izzik, vagy belém tört,
talán a jó sorsom ami meggyötört,
álomra hajtottam ezüstös fejem,
alá párnának kopott kezem teszem,

várom, hogy jó a pihentető álom,
képeim, gondolat villáján látom,
jöjj hát, takard be lelkem pillás tükrét,
engedd hamvadni fáradt testem tüzét.

Nagy Gabriella (blue)

Bánatsorok

Lelkem bánat mardossa,
húz a sötét mély pokla,
árnyat ereszt minden szó,
sebeket vág a holló.
Nem érdekel fájdalmam,
hull a könnyem záporban,
eléd teszem a gyöngyöket,
klárisodban fénylenek.
Feketét fest már az ég,
nem látom a Nap fényét,
kimondatlan bűnömet,
viszi már a fürgeteg.

Ott állt meg az idő...

Számomra ott állt meg az idő,
mikor a járda szélén billegett lábam,
s figyeltem arcod sejtető mosolyát,
közben kezembe kúszott a tehetetlenség,
mert karom nem fonódott nyakad köré.
Csak szemem nézte csillogó szemed,
s testem arra várt öleld meg lelkemet,
de csak néztél napsütötte fák alatt,
hagytad, hogy elillanjon az a pillanat...
...ma már újra megállnék előtted,
de nem billegne bátortalanul, félve lábam,
hanem kezem fonódna tested köré,
szerelmes lelkem bújna el lelked mögé.

Nagy Ilona *(pirospipacs)*

Borsószemnyi hitem...

Ne kérdezz már, Uram, miben hiszek, kiben,
szívem belefakult már a sok mocsokba,
és a valaha volt borsószemnyi hitem
széjjelszórtam silány, szélszáradt nyomokra...

Most láthatod Te is, baj van a vetésen,
nem találtak termő talajra a magvak,
és cipelem én is minden tévedésem
melyet megengedté, vagy csak nekem adtak.

Na jó, nem figyeltem, s mivel Te sem szóltál,
belehibázhattunk bizony mind a ketten,
hát csak egyet kérek - mielőtt megrónál –
hagyj egy csöppnyi napfényt beszűkült szememben,

hogymind, mit e földre körénk teremtetél
hadd legyen tápláló talaja a jónak,
s hogy még én is lássam, hát igyekezhethnél
mielőtt „borsóim” újra szétgurulnak...

Tintapaca...

Sehol-föld a sehol-éggel
nincs-határon térdepel,
tintazölddel, tintakékkal
– tintavers sem érhet el –,

hogymagad, hogy ne fájjon
bennem ez a tintaszó,
néma ez, mint festővászonon
felsikító tintató.

Hull a csillag...

Jaj, mi legyen, ha szürkét szőtt az este
és széjjelfolyik hideg vállakon,
ahol már senki semmit se keresne,
csak árnyak lépnek át az árnyakon,

hol szétfeszül a csend ezernyi hangban,
s koromba hull az esti „élnikék”,
és vágyfullasztó sóhajokba haltan
csak semmiket visz messzi, messzi, szét,

és hull a csillag, hull az égi pernye,
s a nincstelenség- fonta vágyruhát
fojtja rád, s ezt a „senkisemfelelte-
kérdésekbe” hamvadó éjszakát.

Nyárbúcsú

Láttam ahogy indul, de még visszaint,
mosolyától pirosabb lett a pad,
vállán általvetett hosszú ujjú ing
jelezte felém, tovább nem marad.

Míg elsétált, a kitaposott nyomon
sovány melegét húzta a gyepen,
és fülembe súgta, jön majd a rokon
– hogy bánatomból csöppnyit elvegyen.

Úgy ment, mint nincstelen, se zsák, se csomag,
körötte szelet dúdoltak a fák,
s fáradt nyomait csókolták az utak
ahogy múlttá lépett a semmin át.

Őszmosoly

Sárgává ég az ősz a fákon,
melegét ringja sok levél,
megcsillan nyíló őszvirágon
– harmatban ébred már a tér –,

szédül a fény a bokrok alján,
átkúszik minden rejteken
– kérlek, egy kicsit most ne szólj rám,
engedd, hogy bennem szép legyen –,

arcomra csorog enyhe pírja,
édes – és mégis fájni tud –,
amíg lelkemet őszre írja,
szemem zugába könnye fut,

mikor egy szép káposztalepke
libegőt játszva, könnyedén
cikázik előttünk keresztbe,
s mi mosolygunk. Az ősz, meg én.

Nyolcas József (estelente)

**A költő a réten, egy pléden hanyatt fekvé a tavasz égi járását
figyeli**

Kék égen felhőként
sárkány száll, így lő ként
tűzcsóván, hét fejből,
majd sántán még eldől.

Delfinné gyúrnák át
hét farkát és hátát,
griffen jött, fent felnőtt
fénytestű langy szellők.

Hattyúvá foszlik szét.
Mímelné főnixét,
bár toll hull röptében:
hópelyhek szép télen.

Néz, itt, most. Egy szempár!
Legszebb ám, és nem vár.
Csókkal jó, kér, még kér
újabbat szent fészken.

A pléd száll, felhőn túl,
hol Hold ring, és Nap gyúl
hol szívünk egy szót tár.
Mély csendünk mily jól zár!

Akácvirág

Nem is tudom ma már, mi volt az óra,
a nap, na és a táj, mi volt e lenge
vasárnap, és a földesút merengve
hová temette titkaink azóta.

Sehol ma már a kismadár karója,
amin dalát a dús tavaszba zengte.
A tar keréknyomon talán a csendje
elér, világnyi perceket megóva.

Akácok égi illatárja bűvöl:
fehér varázs, fehér a szív, s a lélek,
fehér parázssal angyalok pihennek.

Nem is tudom ma már, mi volt a bűnöm,
felejt az ember, ám ha majd nem élek,
a nyugtom is maradna itt, ilyennek.

A tücsök és a hangya (városi legenda)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország, a neve Seholsincs, és fővárosa Nekeresd. Szép és gazdag ország volt, sok-sok polgárral: medve, tigris, teve, nyúl, bagoly, giliszta... és reggelig sorolhatnám, ki mindenki lakott itt. A király a szarka volt, mert ő fészkelte a legmagasabban, ezért neki volt a legjobb rálátása a dolgokra. Élt itt két jóbarát is, a tücsök és a hangya.

A király egy napon megíratta a Seholsincsi Dobpergésben, hogy dicsőséges királykodásának jelképeként egy hatalmas emlékművet építtet, ezért mindeféle szakembert toboroznak az országból. Olvasta ezt a két kenyerespajtás is. Lepacsiztak, és egyszerre kiáltották:

– Egy életem, egy halálom, a munkám a szarkának ajánlom! – és rögtön indultak a járási felvételi irodába.

Keverték a maltert, téglát hordtak, állványt ácsoltak, amire éppen szükség volt. Dolgoztak szorgalmasan tavaszra nyár, nyárra ősz, őszre tél, ám a jókedvük egyre alább hagyott, bár az emlékmű építése jól haladt.

Egy csillagfényes, estikeillatú éjszakai műszak előtt így szólt a tücsök:

– Édes komám! Nem jól van ez így! Dolgozunk éjjel és nappal, de mi hasznunk belőle, hiszen a fizetség magunk ellátására sem elég. Betegek a szüleim. Orvos kellene, gyógyszer is, de nem tudom megfizetni.

A hangya átölelte a vállát:

– Gondolj bele, ha ennyi sem lenne! Gondolj arra, hogy mennyivel szebb lesz az országunk, ha elkészül az emlékmű! Majd milyen büszkék leszünk, hogy a mi munkánk is benne van!

A következő holdfogyatkozásig sem telt el idő, amikor a hangya váltott panaszos hangra:

– Elszakadt a gyerek cipője. Nem futja másikra, pedig anélkül nem járhat iskolába. Mi lesz belőle így? Buta hangya, mint az

apja? Vasmarokkal fogta meg a malterkeverő nyelét, haragjában háromszoros erővel fogott munkához.

Egy felhős, sötét reggelen halkan így szólt a tücsök:

– Egyetlen cimborám! Tudok egy dalt a hegedűn. Azt a pénzt, amit hó végén a markunkba számolnak, utcai zenéléssel is meg fogom keresni! - és a hangya érvelését meg sem hallgatva csapot, papot hagyva kilépett az építkezés kapuján. Azt sem mondta, hogy fapapucs!

A térköves gyalogút mellett találta meg a színpadát, közvetlenül egy virágzó rózsabokor alatt. Esténként, amikor a hangya fáradtan és éhesen ballagott hazafelé a munkából, egy-két szóra megálltak. Ilyenkor szokta mondani a tücsök: Itt is ugyanúgy esik az eső, fúj a szél, vagy perzsel a déli napsütés. Pénz sem jön össze több, – de a hangja csengett, a szeme ragyogott.

A hangya fáradtan kullogott tovább, tudta, hogy otthon ugyanaz az üres leves várja vacsorára, mint lenni szokott.

Egy este a hangyának már a vacsorát megenni sem volt ereje a kimerültségtől, az asztalra borulva aludt el. A felesége ujjongó sikítására ébredt, aki a vállát rázva kiabálta:

– Nézd csak! Nézd csak! A tévében ott a tücsök!

Egy tehetségkutatóban szerepelt a barátja, amit később meg is nyert. Nem kellett már az utcán zenélnie. Falunapokra járt, vállalati bankettekre, a bagolynak, vagy a kígyónak és másoknak a névnapi vacsorájára muzsikálni. Egyre híresebb lett. A szarka is felfigyelt rá, ki is nevezte udvari zenészmíniszternek.

Azóta hallod esténként az ezer és ezer tücsök hegedűszóját. Mind szorgalommal gyakorolnak, hátha őket is észreveszi valaki, és valami zsíros álláshoz juthatnak.

Hangyákat is látsz. Sűrögve-forogva dolgoznak, építik a király emlékművét, bár lehet, hogy az már nem is a szarka.

Budapest, Hősök tere, 2016

Nagy királyok őse, Árpád!
Atyja
szétszakított nemzetünk
lelkének, vérének! Fül hallhatta
egy évezreddé feszült,
tört utókornak lidérces
jajszavát a völgyön és a bércezen,
zord Verecke szikláin,
zord Verecke szikláin?

Ond, jó törzsfő, itt, a bő
vizekkel
áradó Tisza mentén!
Itt, ahol édes mezőt liget szel,
s víg gyermekeddel mentél
kanra vagy fogolymadárra,
tar tatárok gyilkoló hadának
hallottad vágatását,
hallottad vágatását?

Tas, vitéz vezére hős népednek!
Mén-Marót kazár király
félte kardod, s bújva bújtt
keletnek,
bús Biharnak bírt, sivár
várának szűk odújába,
s népe lett tiéd. Szólt messzi
szállva
türk müezzín éneke,
türk müezzín éneke?

Hadának hatalmas táborában
kérdzem Hubát, akkor
– nem kevés – nyolc évszázad-
dal korábban:
míg a kupákban nem csak bor
lángja kélt, e tiszta ország
oltárán kurucnak szolgasorsát
volt, ki súgta jóslatán,
volt, ki súgta jóslatán?

Kond, a győztes, acélszemű
vitéz, bátor, tetterre kész vezér!
Pannonhonban, hol szép jövőd
idéz, gyász Világosból fehér
fegyvereknek fényes rendje
visszhangozta egy kézcsóknak
gyenge,
vertszavú alázatát,
vertszavú alázatát?

Nagy Fertő tavát birtokló Előd!
Hű hazád nyugatra kart
s íjakat kívánt tőled, véderőt,
és a szíved sem akart
mást, de Dévénynél hallottad
útra kélt jövődből, tűnt halottak
mint ragoznak der-die-dast,
mint ragoznak der-die-dast?

Tétény herceg! Itt, a bölcs
Dunánál
nyáj kolompolt új időt,
s pásztor szíve ünnepelt
dudáján.
Camponának rég kidőlt
kőfalánál vad seregnek
visszazengett hódító, eretnek,
lánc talpas nyikorgása,
lánc talpas nyikorgása?

Álmos! Él szövetséged a
honban!
Küzdi, vívja végzetét,
bár a nemzet önfíát tarolja!
Szól – szaván orv méreg ég –
s mind, ki bír így őriz tisztet.
Dús a lé, és nem tenyérben
viszket.
Halld az ötperces csendet,
halld az ötperces csendet!

fánkostál

ködlemez derékszög függönyök
falba nőtt meselett vaskönyök
színreszín abrosz az óceán
zátony egy kagylómáz porcelán

sikérsík szerpentin kék sekély
korkorong cédéhang halk szegély
elfüggő nyálakkal böjt a lég
ívelő varázslat föld s az ég

szaggatott lassú láz lebegő
szék alatt mindfehér lobogó
vendégek ínyesgyors iram is
lágyselyem aranyú piramis

hószitált montblanc-hegy ormai
körkörön párnasor formai
fordulat tavakban ni itt ni
középen nyárikúp ribizli-

lekvár

Piró M. Péter (piroman)

A csoda

A hetedik napon megpihent az Isten, Grubermájér Áron pedig felépítette Pünkösdfürdő mellett a kocsmáját. Persze, írhattam volna akármilyen nevet.

A múlt alkoholba áztatott neuronjaiba veszett az első korcsmáros (és kifőzde!) tulajdonosának a kiléte, de most fogadjuk el, hogy így volt.

Grubermájér nem volt hülye, sőt. Sok reinkarnáción keresztül megérezte az idők szavát, ízét és sörét. Így történt, hogy jóval később az Óbuda szélén kialakuló kirándulós, evezős, fürdőzős kispolgárság igényeire adott hatékony választ, valamint gulyást, (idény szerint) sült fogast és csapolt Dreher-t. (Később Kőbányait, még később megint Dreher-t. Hja, társadalmi berendezkedések jönnek, mennek, de van, ami változatlan).

Itt jegyezném meg a kérdésben járatlanoknak, hogy a fogas – bizonyos körökben és elsősorban – nagyméretű süllőt jelöl, és nem ruhatároló eszközt. Mondjuk ez mellékes, mert az ilyen helyekről idővel kikopik az ételkínálat (a tulaj legnagyobb sajnálatára), mert inkább az alkoholos italokra jelentkezik a tömegigény. Az első törzsvendégek – állítólag – már a hatodik naptól ott lebzseltek, ami lássuk be, hogy a kvantummechanika jelenlegi állása szerint szinte lehetetlen. Mindegy, így mesélik. Mint azt is, hogy onnantól datálható egy bizonyos Jenő nevű egyén megléte a bal kettes asztalnál.

Ez már jobban hihető, mert bármelyik kocsmában, ha jobban szétnézünk, most is megtalálható. Ott ül a szokott helyén, előtte egy feles (félíg), meg egy sör (szintén) és unottan méregetik (mindhárman) a betérő idegent. Elmaradhatatlan kelléke még egy hatodszor olvasott újság is, amit gyakran kommentál. Egyéb-

ként rutinos alkoholista, és gyakran meghívátja magát a visszahívás erős, de soha be nem tartott ígéretével. Ráadásul haragtartó és irigy.

Stimmt? Na, az-az! Jenő.

Vélhetően újraszületnek ők is, mint a sokadik Grubermájerek.

Telt-múlt az idő.

Ezzel szemben: a fák nem nőnek az égig.

Ezeket két okból említtem. Egyrészt ellenállhatatlan kényszerem van olykor a közhelyekre.

Másrészt. A kocsmá előtti terület vonzotta az ilyen-olyan madarakat, mert némi morzsa és maradék mindig akadt. Az örök körforgás könnyű megérthetőségét demonstrálták egyúttal, hiszen az ürülékük is oda került. Nem csoda hát, hogy egy emésztetlen magocska hamarosan szárba szökken ott, majd kis fává cseperegett.

Hogy annak rendje-módja szerint diszkrét támaszt nyújtson a majdnem az útra tántorgó és kissé okádó részeknek. (Van ilyen, ejnye, no! Hallottam már róla.) A tápanyagok hihetetlen feldúsulása, valamint a rendszertelen taszigálás okozta, hogy gyorsan megerősödött a csemete. (Ezt egyébként szimbiózisnak hívják, mivel mindkét fél hasznot húz belőle.) Szüksége is volt erre, mert a zord természeti erők hamarosan próbára tették egy csuklós Ikarus képében.

A jegyzőkönyv szerint:

– Nem az út és látási viszonyok...

– Gáll-II. Jenő gépjárművezető közepesen alkoholos...

– Az okozott kár... – A Pünkösdfürdő és Királyok utca sarkán álló, kb. 12 méter magas... 15 fokkal megdőlt... Ilyesmi.

Hozzátenném, hogy Gáll-II-t előző nap elhagyta a szeretője (Az a bűdös krva! De széttépem azt a rohadék Dezsőt is, hogy volt pofája... stb.), és hamarosan nagyobb problémái is lettek, mint ahogyan ez a jegyzőkönyvből várható volt. És a fának is. Az a bizonyos dőlésszög az utca felé mutatott, és néhány pánikolásra hajlamos öregasszony már a tömegbaleseteket, esetleg a világvé-

gét is kikövetkeztette belőle. Ezzel szemben a „törzsvendégek” (kunc-kunc) még kényelmesebbnek is találták. Öregasszony viszont több van, és addig jártak a Magasságos Tanács, majd a Polgármesteri Hivatal nyakára, hogy alig pár évvel később, egy párás őszi napon... pikk-pakk kivágták a tűzoltók.

– Úgy kell neki! – vetette oda foghegyről Jenő, mert nem akart megbocsátani. (Se a növénynek, se annak a bűdös krvának!) Be-dobta a fél felest, lenyomta a sört, és elégedetten nézett szét. Ezt a nézést viszont nem szenvedhette a helyszínen állandó, délutáni jelleggel feltalálható ulticsapat doajene, bizonyos Pistabá. (Civilben favágó és ács.) Kacsintott a kártyásokra – olyan kontraparti jelleggel –, és kimondta a végzetes mondatot:

– Mi van, ha így is kihajt?

Mire Gáll-II erősen céklavörösödve kiabálni kezdett:

– Hogy, miii?! Kihajt?! Akkor én örökre leteszem a poharat, halott anyámra esküszöm!

– Akkor én megváltoztatom a nevem az ősi Grubermájerről Jorgosz Gyradikora, és görög éttermet nyitok itten! – rekontrázott a pultos.

– Jó! És várjatok! – növelte a tétet Pistabá. – Én meg táblát rakok a fára, hogy „Ne bánts, ez egy élőlény!”

Általános röhögés.

Na, kérem. Elhangoznak ezek a mondatok itt-ott, egyszerűságszázszor, de van, ahol súlya van. A Pünkösdfürdő környéke ilyen.

Ezért a következő tavasszal egyre kétségbeesettebben nézegette Jenő, Grubermájér és Pistabá is, ahogyan a törzsből valami dudorok kezdtek kiemelkedni. Pedig a tönk közepe már ki is rohadt, és sokan hamutartónak vagy szemetesnek használták, hiszen irreverzibilis folyamatot láttak benne.

Aztán egy gyönyörű áprilisi napon kihajtott, és májusra levélbe borult. Döbbenet nézték mindannyian.

A torinói leplet elemezték már, vitatták, még Leonardo mestert is meggyanúsították, hogy ő hamisította. A szentek csontjaiból

meg nagyobb üzletet csináltak a középkorban, mint mostanában Harry Potter filmjogaiból.

Itt viszont elég, ha elsétálsz errefelé, és az árnyékos rész alatt megeszel egy gyrost. Közben elolvasod a feliratot, és esetleg meghívod Jenőt egy gyömbérre.

Tagadhatatlan.

Perseidák

Ölelni kezdi kedvesét a fény hiánya,
föld a fej felett, az ég a láb lehet,
míg sötétre elfeküdt bölény-hegyek
szügyét simítja borzolon a gyenge pára.

Lehunyt szemem ma mintha vakra tárva látna,
szép helyen hagyom megint, hogy újra szép legyen.
Jól lakott a csend..., de megrekedt a végtelen,
talán a jel szerint: Tejútra inhalálna.

Az éj a csillagok selejtjeit szitálja
és csak annyi lett a gondolat: – Szeress!
(És Te tudtad ezt. Meg azt, hogy engeded:
maradjak én is ...egy rövidke villanásra.)

Sétálás szonett

Vetkezik tovább a rozsdamarta táj,
s fák veszítenek levélnyi verseket.
Csak kövess, segíts az úton is puhán
lépni csendesen, miként a szellemek.

Gomba nő a szűzavar fölött megint,
ősz időz a suttogó füvek szelén.
És ma barna lesz a föld, ha tél legyint,
zúzmarát csikorgató fogú, de én...

...tűzre tettem el belőled oly sokat,
hogy hiába dermed itt novemberem,
mégis éri napsütés az arcomat.

Mindenünk helyett ez itt a mindenem.
Sok dolog veszett velünk, de ez maradt:
bennem égsz ma is, fogod meleg kezem.

Tűz/virág szonett

Furcsa így, a vak decemberünk után
ködre felköhögve némi füstös ízt,
hogy kezemre láthatatlanul simíts,
míg körömre ég a félbetört gyufám.

Úgy aludtak itt a varjak ülte fák,
mint a régi sztárok ősdi filmeken,
míg a fényre rebbenő szemek felett
lángszirom hasítja át a félhomályt.

Szmogba festve, színre bontva fényhidak
húznak át, jövőbe nyitva új utat,
míg a völgy felé lenézve megszakad

most a gondolat. Hisz így: a tél mulat.
Bár az évutó petárda tűz alatt,
bennem egy kevéske... sárga nyár maradt.

Ricza István (tavinarcisz)

A nátha

Többnyire télen ilyenkor,
– Hozza le ezt a Jelenkor! –
rám tör a nátha nagyon.
Megkeserít, de hagyom,
s küzdök az orrdugulással,
vad köhögés meg a láz csal
könnyeket olykor elő,
s elhagy az életerő.

Most is, ahogy kimerülten
gépem elé odaültem,
márpedig írni fogok,
nem nyafogok, zokogok.
Párom az ágyba parancsol:
Nyomban egyél a narancsból,
vagy csak amúgy odaint:
Vedd be a c vitamint!

Félresikerült köszöntő

Túl sok idő elinalt már,
így aki ünnepi dalt vár,
az ma csalódní fog ám,
mint a saját unokám.

Rám mosolyogva köszönt ő:
Kész van-e már a köszöntő?
S míg szavalok, kikacag.
Jaj, papa, ez de vacak!

Az év fája

Lám, csak elért a világhír
tölgyfa a domb tetején.
Most nagy örömmel e pár sort
írom ezért ide én.

Engem is úgy megigézett
ott, közeledben a csend.
Múltad a régi időkből
hány eseménnyel üzent:

Arra vonulni te láttad
rég a török sereget,
majd, hogy elűzted a pestist,
van, ki köszönje neked.

Tudjuk, e műveletedben
volt, ki segít odaíent.
Persze, hiszen neve Orbán,
csakhogy a hajdani szent.

Kérlek, ezért ne csodálkozz,
főleg a nép rítusán,
hogy lelcsolja a törzsed
borral azóta is ám!

Tollprobléma

Pár hete nem fog a tollam,
már nem is ír, na de jól van!
Persze, hisz annyira vén,
pont ugyanúgy, ahogy én.
Illene újra cserélnem,
majd igyekezne serényen
verseket írni netán,
(mint) hajdan egy ifjú titán.

Vigyázz a versel

Néha szavával az ember sért valakit, no de nem ver.
Jót nevetünk, s ugye, kész, tréfa csupán az egész.
Ám a papírlapon egy vers is lehet olykor a fegyver, s
hogymint a célba talál, bárkit elér a halál.

Sándorfi András (malan)

Sum

Elfogynak, ahogyan a bábuk
a sakkban, eltűnnek életemből
fontos elemek.

Már nem olyan feszült,
talán nyerhetek is,
de a tábla
siralmas.

Szabadban

Üres – mosolyogtam –
a levegő hajtja, emeli,
de csak amíg vissza nem húl
természetes állapotába.
– *Addig fogok ugrálni, amíg
én is fölrepülök! Oda a felhők közé!*
– kiáltotta a kisfiú, s elfutott
a ballon után.

–

Csönd lett.

Dideregve néztem a kávé.
S a lábam.

S. Farkas Zsuzsanna *(naíva)*

Színek, emlékek

Kék a tenger, kék az ég,
horizonton összeér.
Amerre a szem ellát
szabad a tér, nincs határ.

Kék az ég és zöld a domb,
hegyeket fed nyári lomb.
Átölel, karjába zár
aranyszínű napsugár.

Sárga homok, sárga Nap
vakít, izzít, tüzet ad.
Kívül-belül melenget,
testem, lelkem nevetget.

Pettyes, festett nyári ég...
Feketéje földig ér.
Palástján a csillagok
fázósan belébújok.

S míg az eget figyelem,
nyugalom ül szívemen.
Ó, mennyi csillag ragyog!
Balga, ki most nem boldog.

Tenger kékje, zöld lombok,
emléke még nem kopott.
Ám a nyár már messze jár,
szürke égből kód szítál.

Standovár Ágota (stando)

akkor is, kitart a nyár

ülök a számítógép előtt, olvasom a versed, felállok, megyek egy kört, a lakásban, mosógépet pakolok, be, megint megyek, jövök, ülök a monitor előtt, a versed előtt ülök, felállok, odébb megyek, le, a mosógéphez, kiteregetek, a kertbe, megint, jövök, olvasni a versed, ma még nem ettem, ebédet kell készítenem, felállok, elindulok, a konyhába, uborkasaláta, maradt, még vasárnapról, meg kell ennem, sültkrumplival, jó, a krumplit meghámozom, felszelem, közben eszembe jut, vissza kell mennem a tetőtérbe, fel kell mennem, a szobámba, ott felejtettem, a telefonom, a számítógép mellett, tegnap is fent felejtettem, két órával később vettem észre, hívtál, talán valami baj van, nem szoktál csak úgy, felhívni, talán most is hívtál, gyorsan beteszem a krumpligerezdeket a forró olajba, bekapcsolom a páraelszívót, felmegyek a szobámba, fel, az emeletre, és ha már feljöttem, a telefonomért, újra leülök a számítógép elé, nem kapcsoltam ki, csak meg kell mozdítanom az egeret, olvasom a versed, hangosan olvasom, melegem van, kint süt a nap, sárga, szeptemberi nap, ma melegen süt, valamit írni kéne, a versedhez, hozzászólásként, írni akarok valamit, mert az nem lehet, hogy pont én ne írjak, hozzászólást, én ne írjak, a nekemversedhez, azt nem írhatom, oda, hogy... jaj, eszembe jut a krumpli, a forró olajban, rohanok, ki a szobából, rohanok, le a lépcsőn, nagy ez a ház, rohanok, a konyhába, telefon a kezemben, már az ebédlőben érzem, elkéstem, legyen biztonságban, „aludjon” tűzoltóval, nézem a krumplit, a forró olajban, még ehető, nem fekete, olyan sárga-barna, kiszedem az olajból, nem teném eléd, nem dobom ki, még ehető, elfelejtem elzárni a gázt, az olaj alatt, füstölni kezd, az olaj, nem égett meg, csak kicsit füstöl, tulajdonképpen ez nem is füst, fogom a kistányérynyi panírozott

tengergyümölcsét, olasz, mirelit, még valamikor a nyár elején vettem, a Lidlben, még a közös hétvégénk előtt, amikor mediterrán napok voltak, aludtam tűzoltóval, biztonságban vagyok, tudom, nem önthetem a mirelit halakat a füstölő serpenyőbe, tűzvédelmi szabályt szegtem, 10 centivel alacsonyabban van a páraelszívó, mint a szabvány távolság, ha beleönteném a fagyott halat, a túlforrósodott olajba, kifutna az olaj, azonnal, meggyulladna, visszaégne a serpenyőbe, magasba csapna a láng, a páraelszívóig, néhány másodperc, a páraelszívó is égne, tudom, te mondtad, amikor nem aludtunk, amikor egész éjjel nem aludtunk, amúgy is gyújtottam már fel páraelszívót, akkor is alacsonyabban volt, 10 centivel volt alacsonyabban, akkor is, a teteje egyszintben a konyhaszekrények tetejével, ahogy most is, szeretlek, amíg félre húzom az olajat, hadd hűljön, fogom a telefonom, nem telefonálok, okos, megmutatja a versed, a nekemszonetted, hangosan olvasom, megint, írni akarok, most, a telefonomon, hozzászólást, akarok, okos hozzászólást, kétértelműt, hogy más ne értse, csak te tudd, sárga, körbe-körbe sárga, sárgaköves, út, vezet, ide, vezet, olykor, és én, vagyok, itt, vagyok, most, is, máskor, amott, vagyok, mindig, csak sárga, meleg-sárga, olyan barna-sárga, a szemed, pedig fekete, általában..., jaj, sütni kell, a halat, leteszem, a telefont, pedig írni kéne, vagy telefonálni, nem, nem veszem a kezembe, a telefont, nem olvasom a verset, nem kell, olvasni, már, itt van a fejemben, a mellkasomban, keverednek a sárgák, kint, üvölt a macska, a fekete, beengedem, az ajtó mellett, ott üvöltött, hogy engedjem be, ott van, a piros leanderem, a piros leanderről is írtál, egy másik leanderről, egy másik pirosról, ezt tavasz elején vettem, hogy itt legyen, az ajtó mellett, sárgára kéne festetnem a házat, leszígeztetni, sárgára festetni, sárga legyen, a piros leander mögött, megebédelek, sárga volt a panzió fala, zöld tuják előtt, azokra emlékszem, a sárga láng nem éget, valahol azt hallottam, tudom, a sárga láng nem éget, melegít, érzem, megebédelek, megint borul, kint, le kell szednem a ruhákat, a szárítóról, kint, egyre sötétebb van, gyorsan írok, a nekemszonettedhez, va-

lami olyasmit, írok, hogy most is, napraforgó, a szemem, pedig
barna-zöld, általában, hogy mindig, kitart a nyár, itt, bent, sárga
dallam, sárga fény, meg amúgy is, itt leszek, vagy ott, vagy amott,
és te, mindig, velem, mert ha majd a vége vár: kitart a nyár, akkor
is

szárnyszegett repülés

bennem már összeforr: költő, bor
zsebében papír és töltőtoll
felém int, azt mondja: fapapucs
dobom a rímet rá: kapa, kulcs

fenébe, hol a személtapát
galacsint hajít, elért, nahát
úgy megy ez, mint az ikerszülés
hat szóból két vers kikerül és

jó ez a játék, multikulturális
de engem mégis fruktuál is
repül paradicsom, paprika
happy: aerodinamika

Szabad, egy táncra?

Egy férfi lakik a koponyámban.
Az ornyeregtől jobbra, szemöl
dökcsontom fölé költözött. Soh
a nem láttam, mégis tudom, ap
rócska ember, hatalmas, fekete
cipőben, fején cilinderrel. Tánco
l. Forog a sétapálca. Időnként h
omlokcsontomra bök. Így billen
ti meg világom. Ilyenkor újra ki
slány vagyok. Körhintázom. Már
nem sikongatok, mikor a dixilen
d ritmusát követi az asztal, a sz
ék. Mióta elmentél, idegen tenyer
ekben kutatom minden vonásod.

Szélesi Velina (velina)

Az akasztott utolsó sóhaja

A nyakán szoruló álmatlanság,
a kezével görcsbe rándul.
Remegő testéből elszálló remény,
az arcán könnyként táncol.

(Homályos tekintetéből
elillan a Nap fény.
Lába többé nem érzi,
a föld keménységét.)

Harmat könnyei közt

Harmat könnyei közt
apró lábnyom suhan.
Dobban az erezet,
álmot teremt a nyak.
Őszülő csillagok közt
árnyad megtorpan,
majd tovább illansz,
s csak az illatod marad.

Szilágyi Ferenc Hubart (szilfer)

Az éjszaka színei

Mikor a fáradt nap megunja a kéket,
elhasználja még a maradék festéket.
Méla szürkét kever, borús rozsdabarnát,
önfeledten alkot, miért is zavarnád!

Csak csendben figyeled, mozdulatlan testtel,
fogyó erejével még hány tubust fest el?
A bánatos lila marad utoljára
szignót azzal firkant a képe aljára.

Sötét védővásznat bontogat a hegyen,
hogy a hulló harmat benne kárt ne tegyen,
vagy hogy szét ne hordja a rét kósza varja,
a kész remekművet csendben betakarja.

Azért kisétálok – árva, kóbor lélek –,
a nagy éjben újabb csodákat remélek.
Csillagokat röptet egy égi parittyá,
utam a telihold meg is világítja.

Augusztusi álom

Egy holdtalan, sötét augusztusi este
szemem a mennybolton a csodát kereste.
Kerülve a hálót, amit a közöny vet,
fellapoztam én az égi képeskönyvet:

Szakadt liszteszsáktól volt poros a Tejút,
néztem, hogy a Göncöl révbe döcögve jut.
Rajta a Kisbéres nagyokat ásított,
de leheveredni nem talált pázsitot.

A Delfin aludni kísérte a Hattyút,
elcsendesült odább a boldog Fiastyúk.
A zabos Pegazus futott még egy jó kört,
de a Bika s a Kos húzta már a lóbőrt.

Orion, a vadász, égi mezők őre
meglátta, hogy a Szűz hamvas bőre póre.
Felajzott vágyakkal csak erre várt régen,
ám akkor egy csillag leszaladt az égen.

Követte még több is: villant egyik, másik,
nyilazgatott Ámor hajnalhasadásig!
Mit sem látott ebből lent a földi alom,
mozdulatlanságba zsibbadt birodalom.

Ám akkor Keleten felrepedt a bársony,
piros fény özönlött a függönynyíláson.
Halovány arccal állt a sok csillag lesen,
s felragyogott a Nap, tűzben, szerelmesen!

Életmalom

Lapátkerék-mandala,
mint tekerőlant dala
szól, bár vannak itt klisék,
vonz e hangos képiség!

Csobogás – száz arca van –,
partot mos, vagy parttalan.
Szirteken is áthatol,
friss forrás, ha szomjazol.

Lehet kacsáúsztató,
vagy özönnel duzzadó
ár, amely hajót dobál,
cunamit hoz a globál...

Víz, te haldokló rokon,
állva omló partokon
verő pulzusod lesem:
csordogálj csak csendesen!

Őszi séta

Deresre vénült már a bőszt,
zsörtös november, páragőz
fátylában kertünk őszi rom,
halott dália, nőszirmom...

Függöny mögül les, ím, a nap,
nincs ínyére e színdarab,
de szétszakad a vén burok,
rövid sétára indulok.

Kicsiny liget, úgy kedvelem,
egy varjú bogyót szed velem.
A szél sodor egy régi dalt:
unalomúzó légi alt

boldogítja most két fülem –
eddig jól elvolt nélkülem.
Időtépázott szarkavár,
ki tudja, merre tart a nyár!

Smaragd borostyán. Eresen
font vad indáit keresem,
csábít szívforma levele,
nézem, s nem telek be vele!

Bozót zugán, az út mögött
a csipkebokor megbökött,
apró ajkakát csücsörít,
s szétnéz, hol van egy tükör itt?

És mit lát szemem? Egy achát-
tócsában nézi már magát,
akár egy cserfes csitri lány.

Minden szép, de a szél zsvány,
indulok, lábamat fonom,
forró csókkal vár asszonyom.

Rózsa a vízben

Egyszer egy asszonynak sárga rózsát vettem,
a hídra beszéltük meg a randevút.

Nyalkán álltam, s vártam boldog-önfeledten,
messze úzve minden sanda, rossz gyanút.

Az eső eleredt, s hulltak rám a percek,
a mogorva égbolt sűrűn könnyezett,
fogyott már türelmem, föladta a herceg,
az óriás bennem rögtön törpe lett.

Ördög játszik velem, vagy talán az ármány?
Meglett férfiszívet minek hiteget?
A rózsám a vízben – mint lépen a sármány –

sárga örvény hátán forgott, libegett.
Majd elállt az eső, és színes szivárvány
ívelte keleten a szürke eget.

Romantika

Lekéztük ó, a buszt egy este régen.
Gyalog tovább! A földes út kihalt...
Tücsök zenélt a fűben őszi dalt,
és leskelődve járt a hold az égen.

Csupán egy esti séta lett az ára,
a buszdolog továbbra nem gyötört,
reméltem, összejön ma tán a flört,
ha kapható a lány romantikára!

A partra ülve összeforrt a szánk,
kezem beszélt, a teste volt a téma.
Ajánlva Ég kegyébe, szórta ránk
kamilla, s menta illatát a széna.
Eszembe jut ma is szerelme néha,
örök pecsétet égetett a láng

Szőllősi Zoltán (borian)

Új hajnal halála

A zord hideg húsomba vájja fogát
növelve lelkem égető nyomorát.
Kihunyó parazsak hamvasztanak,
el sem kezdődött, s már abba maradt.

Nézd... bús tangóm járom egyes egyedül,
minden jó, s szerencse messze elkerül.
Tomboló áradat tetején lebegek,
megkövült szívem húz a mélybe engemet.

Új tavasznak nem látszik nyoma sehol,
nem vagyok mára már sem élő, sem holt.
Ódon fal tövében ülök roskatag,

Üres tekintetem a bőrömbe mar.
Egy..., csak egy jó barátom maradt már,
jer vigyél magaddal öreg kaszás.

Sztancsik Éva (lambrozett)

Belvárosi téli tárlat

Belepi a hó a tavalyi mocskot,
hull a kutyaszaros, csúszós betonra, s
talpamhoz ragadva, némi szétfoslott,
filterig szítt csikkel kerül szinkronba'.

Egyhangú a környék, unalmas a táj,
naponta ugyanaz a szürke festmény -
én vele lélegzem (szökött papagáj),
sokszínű tollaim bárgyún keresvén.

A parkban reszkető percekkel villog
a fényes kijelző... mindig ránézek -
s balra fordulva, mint szélütött billog
(erre örökké fúj) ...vászonra égek.

Levakarhatatlan lettem a képről,
táj-jellegzetesség, élet-keresztel –
bár, elég egyszerű; nem aranyfénytől
sugárzik alakom; matt minden reggel.

Belefakultam a sápadt háttérbe,
a sarkon vár rám egy sárga villamos –
milyen érdekes! ha festőm cserélne,
lehetnék sárga én, míg az... színbajos.

Avarágyasok

Gesztenyefiúk, gesztenyelányok,
hassal a fűben semmit sem láttok...
szép-barna fényes kabátra lépek,
jaj, véletlen volt, elnézést kérek.

Gesztenyeliget, gesztenyeerdő,
ágytakarón csüng avar-esernyő...
csodás szunyálni alatta ősszel,
nincs is mit nézni, le a redőnnel.

Gesztenyebébi, gesztenyebölcső,
október anya termést özönlő -
bújik a gyermek, szúrnak a burkok,
tél bácsi hátrébb, kissámlin pusmog.

Az Anyák dolga

Az Anyák élete örökös aggódás,
állandó törődés és sírig tartó láz... -
kétség fűti vérük, lelkük égő óhaj,
ajkukról gyakorta szakad fel a sóhaj.

Törpe marad a kor. A gyerek az gyerek.
(Szív-órájuk féltő szorongással ketyeg.) -
Szabadság alig jár, a megnyugvás ritka,
napjaik sors-rúdján röppen a gondhinta.

Az elején azért, hogy miért nem alszik?
(Folyton csak sírdogál, falakon áthallik.)
El-elcsukló hangján közölni szeretne,
szótár nélkül sajnos... nehéz ez a lecke.

Későbbben rohangál, vízben, porban ott van,
megnyílik a tér és gyorsan belécsobban -
eleven kamasz-kar új hullámon úszik,
nincs idő pihenni tizenkettő húsznál.

Kicsordul a létvágy, lecseppenti magát,
harcol a kis ember, nyelni kell italát -
tüdeje túltágul, habzsol, harcol, hátrál...
miközben épp felnő; szíve már egy társnál.

Na és hogy hol vannak ezalatt az Anyák?
pontosan azon-tájt, bármilyen furcsaság –
tán kevésbé testben, de lélekben igen,
a gyermek ha hinné, „győzhetne” iziben.

Az Anyák élete mindvégig aggódás,
reszkető félelem – persze olykor mókás --
így jönnek világra boldogságos pírban;
ne bántsd őket ezért, ilyesmiről írtam.

Mostoha mosolyok

Törékeny fény-testű, kicsike madárka,
milyen sorsod lehet a csecsemőházba'?
Törődnek ott veled? Eszel már eleget?
Sokáig húzódik, míg sebed beheged?

Számodra a család ismeretlen világ;
elhagyott az otthon, szétszaladtak cicák -
a kutyus sem ugat lenn a kertek alján...
emlékként kísérnek, múltjukat siratván.

Ugyan miről tehet egy ártatlan gyermek,
hogy csatát felette téves eszmék nyerne?
Lehet neked kocsid jogosítvány nélkül...
lehet lányod is, de ész nem adnak férjül.

Munkámból adódón sok hasonlót látok
és kívánom szívből: áldás szálljon rátok -
intézetben nevelt gyengécske palánták...
„szeretet” szavunkat születek gyalázzák.

Mégse törjek pálcát, legyek megértő nő;
én is anya vagyok, lélekkel fertőző, s –
oly örömmel adnám, átadnám a "kórom"...
nem álmodnál Te sem lelenc-takarókon.

És akkor csend lesz

Befagynak a nagy vizek,
felhők könnye rémhideg -
dér tapad a nyárfákra...
reszket águk átfázva.

Hallgatnak a dallamok,
csendszonáta sarjad ott,
hol a világ néma lett...
zenehagyott jégbalett.

Széthullnak az anyagok,
mállott örvény kanyarog –

*

százezernyi rezzenés...
éjpille-szárny rebbenés

ott nyüzsög a jelekben,
ős marad és egyetlen...
hatalmas tűz, földhalál;
míg az Isten ránk talál.

Sztolár Miklós (MZ_PER_X)

A komisszár

Vándor Mihály nem feltétlenül gimnáziumi igazgatóként akarta folytatni karrierépítését, a becsvágya miatt azonban, idő kérdése volt, hogy a megfelelő helyen, a megfelelő ember felfigyeljen rá, ő pedig, fontos ember akart lenni minden áron. Hogy hogyan lesz valakiből igazgató ? Na, ez már sok fejtörést okozott neki, nem kellett azonban sokáig várnia, amíg választ kapott kimondatlan kérdésére.

Idejét nem pazarolta, kft ügyvezetőként úgy gondolta, hogy a legfőbb ideje a kommunikáció művészetével közelebbről is megismerkednie.

A műnővényekkel telezsúfolt hipermodern irodaház előterében lelkes, mosolygós, nyakkendős, kosztümös közösség várakozott a tréningre. Rugalmas járású, fiatal trénerük is megérkezett, a leendő hajcsárok pedig, lelkesen követték vezérkosukat az előadóterembe.

Fogható volt köztük a kimondatlan szövetség. Az itt elhangzottakról külsősöknek nem beszéltek, műhelytitkaikat megőrizték. Maguk sem tudták, hogyan jutottak erre a meggyőződésre mindannyian, ráadásul egymástól függetlenül. Néha bizony úgy viselkedtek, mintha meg lettek volna delejezve. Vagy meg is voltak ? Meg bizony ! Előadók a beszéd és a manipuláció nagymesterei közül kerültek ki, tudásukat - annak átadása előtt, a biztonság kedvéért - rajtuk is kipróbálták. Ezt természetesen, egyikük sem vette észre, hiszen, éppen ez volt benne a művészet.

A terjedelmes tananyag a jogi, gazdasági, államigazgatási területeken kívül mindenre rálátást adott, aminek akár a legkisebb köze lehetett a pénzhez, Vándor Mihály azonban mégsem ezeket tekintette a legfontosabbnak.

A képzés eredménye számára egy, az emberi kapcsolatokra vonatkozó alapvető szemléletbeli váltás volt. Hogyan is lehetett eddig ilyen balga ?! Kollégaként kezelt beosztottait most már földi halandókként, sakkfiguraként látta. Új dimenziók tárultak ki előtte.

Trénerük megdöbbenően fiatal volt. A vörös hajú, gyors beszédű, hirtelen mozgású fiú mindegyiküket lekörözte vitéktechnikaiban. Teljesen úgy tűnt, mintha egy másik bolygóról érkezett volna, mint afféle hittérítő. Na, azért ne túlozzunk, a hittérítők gázsija az övének a tizedrészét sem közelítette meg. Első lépésként kiszabadította tanítványait a lelkiismeret és az erkölcsi fenntartások béklyójából. Vándor Mihály ezen a ponton elbizonytalanodott. Túlzónak érezte a lánghajú ifjú vezérelvét, miszerint a pénz oltárán minden feláldozható, legyen az barátság, titok, vagy akár szerelem. Kicsit meglepődött, mikor látta, hogy társai fenntartás nélkül követik vezérüket ezen a korántsem veszélytelen mezsgyén.

Be kellett azonban látnia, hogy egy csatamezőn nincs helye semmi másnak, mint a józan megfontolásnak. "A cél szentesíti az eszközt", folyamatosan ez lebegett a szeme előtt, mióta erre a kiképzésre járt.

Maga sem gondolta volna, hogy néhány hét múlva már alkalmazni fogja az itt tanultakat. Sorsok fölött dönt, egzisztenciákat roppant össze, ha kell, és annyi hatalom összpontosul a kezében, mint eddigi életében még soha.

Ekkorra már megalapozta pénzügyi birodalmát. Olyan vagyont halmozott fel a privatizáció során, amekkorát igen kevesen tudtak megszerezni, és főleg megtartani. Becsvágya azonban tovább hajtotta, a pénz kevés volt neki, dicsőséget, pozíciót, közéleti szerepet akart.

Hosszú évekig hallgatása után, ekkor jelent meg szűkebb baráti körében volt évfolyamtársa, Csontos Ádám, aki hogy, hogy nem, éppen ezeket kínálta neki egyelőre egy gimnázium igazgatása fejében. Természetesen, nem feledkezett meg annak kihangsúlyo-

zásáról, hogy ez csupán ugródeszka a férfi számára, a magasabb körök eléréséhez, ahova már olyan régóta vágyott, de hát, valamit valamiért. Látszólag igen keveset kért Vándortól, folyamatos rálátást a gimnázium mindenkori ügyeire, valamint egyeztetést a stratégiai kérdésekben, és, ugyan, ki tudott volna nemet mondani egy ilyen ajánlatra ?!

Még egyetemi évei alatt ismerték meg egymást. Összesen egy évig jártak egy évfolyamra, utána Csontos, ahogyan jött, tovább is állt, és egy másik egyetemen folytatta tanulmányait, amelynek elsődleges tárgyát mindenkori évfolyamtársai képezték. Szinte mindenkivel kapcsolatot épített ki az egyes évfolyamokon, és a legtöbb diák elérhetőségét is megszerezte. Fura figurának tartották, mégis nagyon sokan megosztották vele még a legféltettebb titkaikat is.

Csontos Ádám jól emlékezett Vándor retorikai képességére, tudta, hogy képes szemrebbenés nélkül, és főleg hihetően hazudni, és nem okoznak neki problémát váratlan helyzetek sem. Egy szó, mint száz, megfelelt azoknak a feltételeknek, amelyek koncepciója kivitelezéséhez elengedhetetlenek voltak. Tökéletesen szervezett, de amennyire lehetett, mindig a háttérben maradt. Megtehetette, hiszen gyakorlatilag mindenhol voltak ismerősei, így ebben a patinás gimnáziumban is. Itt, a gimnázium egyik történelem-tanárnője dolgozott a keze alá - és némi inspiráció után - háttartalan lelkesedéssel már lassan egy éve munkálkodott az igazgató maradék népszerűségének megsemmisítésén. Lelkesedése és az igazgató iránti gyűlölete olyan mértékű volt, hogy Csontosnak már szinte alig maradt tennivalója a közvetlen kivitelezésben.

Vándor Mihályt mindketten ismerték még a régi szép időkől, így Biankát sem kellett sokáig győzködni arról, hogy tökéletes hármast alkotnának hadműveleteik végrehajtásánál.

A történelem-tanárnő a jelenlegi igazgatóban első számú közelséget látott, és ismerjük el, minden oka megvolt rá. Az igazgató is tisztán látta a helyzetet, tudta, hogy a Faragó Bianka és köre soha nem fogadja el őt valódi vezetőjeként. Ennek ellenére sem-

mit nem tehetett. Biankát holdudvarával együtt maga az intézmény fenntartója védte vele szemben.

Közeledett az igazgatóválasztás ideje. Az igazgató ekkor már közutálatnak örvendett a tanárok, a szülők és a diákok szemében egyaránt. A történelem-tanárnő és asszisztensei tökéletes munkát végeztek.

Hiába volt azonban a közutálat, a tanárok harmadrésze határozott idejű szerződéssel rendelkezett, így sorsuk az igazgató kezében volt. A szavazásnál tehát, nem számíthatott rájuk a történelem-tanárnő.

Az új igazgató személyéről a fenntartó szerv döntött, ott azonban oly mértékben figyelembe vették a tanári kar véleményét, hogy a döntés joga gyakorlatilag a tanárok kezébe csúszott át. A pártütőknek egyetlen lehetőségük maradt, a menthető lelkekre kellett koncentrálniuk. Az igazgatóválasztás előtti héten szabályos kampányt indítottak az igazgató ellen. Azoknál a tanároknál, akiket nem foglalkoztatott, hogy ki lesz az új igazgató, egészen más taktikát kellett alkalmazniuk, mint a véleményt formáló, bár álláspontjukban még bizonytalan kollégáiknál.

Bianka - szövetségeseivel együtt - a tanári szoba hátsó, eldugott zugában, egy képzeletbeli húsosfazék előtt dörszölgette tenyerét.

– Az új matektanárt mindenképpen ki kell nyírni. Meggyőzőhetetlen.

Társai szemlátomást nem értettek vele egyet. Sem a mutatós, fiatal énektanárnő, sem a drabális, már korosabb irodalomtanár nem értette a történelem-tanárnőt. Nem is érthették, hiszen Bianka még velük sem osztotta meg koncepciója minden részletét.

– Meggyőzőhetetlen és veszélyes – jelentette ki kategorikusan. A férfi elnyomta cigarettáját.

– Szerintem szót lehet vele érteni. Miért tartod veszélyesnek ?

A tanárnő körülnézett az üres teremben, aztán kollégájához fordult.

– Külön jutalmat kap a jövő héten. Teljesen véletlenül tudtam meg, még neki sem mondták.

A csillogó, fekete hajú énektanárnő elmosolyodott.

– Majd tőlünk is kap. Ígérni még csak tudunk, nem ?

Mindhárman elnevettek magukat, de a kinyíló ajtó felé fordulva elnémultak. Az emlegetett személy belépett a tanári szobába.

A halk szavú, első pillantásra erőtlennek tűnő matematikatanár karakán személyiség volt. Mindenről igen pontos képet alkotott magában. Nem volt egy fecsegő típus, de ha sor került rá, véleményét igen differenciáltan, körültekintően fogalmazta meg. Környezetében szinte mindenki apolitikus, konfliktuskerülő, békétűrő embernek könyvelte el magában a szinte mindig derűs tanárt.

Mosolyogva lépett a társasághoz.

– Ezúttal miben mesterkedtek?

Bianka gyors pillantást vetett kolléganőjére, aki azonnal nyugtázta azt.

– Az Anna gondban van, a diri meg akarja venni.

A tudósarcú tanár rámosolygott a magába húzódó lányra.

– Eladó vagy ? Miért nem szóltál, én is szívesen megveszlek.

Anna – gyorsan átvéve váratlanul kiosztott szerepét – szemlátomást elkomorult. A matematikatanár felmérte a helyzetet.

– Nem kell elfogadni, ha adni akar valamit, és kész. Ezért nem kell ennyire letörnöd. Nekem is átadhatod, ha nagyon feszélyez a dolog – próbálta oldani a hangulatot. Erre azonban már nem volt szükség, a fekete hajú lány megnyugodva, hálásan nézett segítőjére. Most már a történelem-tanárnő is megnyugodott. Az énektanárnő már alig várta, hogy megmentője magukra hagyja őket. Abban a pillanatban, amint a tanár hallótávolságon kívülre került, izgatottan a töprengő Biankához fordult.

– Mit akartál mondani az előbb ? – kérdezte türelmetlenül. Bianka, még mielőtt elvonultak leshelyükre, megalapozta jó hangulatukat egy rövid megjegyzésével, miszerint, megtalálta a megfelelő embert az igazgatói posztra. Mindegyikük tudta, hogy olyan emberről van szó, aki az ő hathatós segítségével szerzi meg az iskola bársonyszékét, ennek megfelelően azonban, egyszer s mindenkorra elkötelezi magát mellettük. Ezenkívül, kimondott és

kimondatlan kéréseiket azonnal – gyakorlatilag változtatás nélkül – végrehajtja, és azokhoz igazítja mindennapjait.

– Idejön ma az emberünk – jelentette be Bianka Vándor Mihályt. Társai közelebb húzódtak hozzá, tudták, hogy történelmi pillanatokát élnek át.

– Meg kell vele beszélni a teendőit, egyértelművé kell tenni, kik a mi embereink, kik az ingadozók, és kik azok, akik menthetlenek.

A férfi megszakította Bianka eligazítását.

– Nem korai ez még ? Az sem biztos, hogy elnyeri a posztot.

A történelem-tanár nő újra körülnézett.

– Biztos, hogy őt nevezik ki. Ma délelőtt beszéltem az alpolgármesterrel, azt mondta, hogy csak rajtunk múlik a dolog. A polgármesterrel már tisztázott mindent, de a látszatra adnunk kell. A jelöltünknek minimum 70 százalékos támogatást kell szereznünk a tanári karban. Nem lesz könnyű, de meg lehet csinálni. Utóbbi megállapításával szemlátomást mindhárman egyetértettek. Vándor Mihály ezekben a pillanatokban már a gimnázium épülete előtt járt. Elégedetten végignézett az előkertet gondosan gyomlálógató, overallos, öreg kertészen, aki derűsen rámosolygott, majd folytatta munkáját. Sok igazgatójelöltet látott már bemenni ezen a kapun, így már a járásukról megismerte őket.

Soha nem zavarták a változások, valahogy az élet rendjéhez tartozónak érezte őket, most azonban valami ismeretlen rossz érzés kerítette hatalmába. Rendíthetetlen optimizmusa azonban gyorsan átsegítette ezen a pillanaton, ráadásul, unokája is mellette termett, ami végleg megsemmisítette aggályait. Az 10 éves gyerek sokat segített nagyapjának, eleinte azonban csak tennivalókat adott neki.

Vándor a portásfülkénél megállt, és barátságosan elmosolyodott.

– Jó napot kívánok, Ön, ugye a biztonsági szolgálatot képviseli?

A bejáratot őrző, zömök, kis emberke igen elégedetten vette tudomásul, hogy végre valaki nem a számára lealacsonyító portás szóra asszociál vele kapcsolatban. Akkor még nem tudta, hogy egy hónap múlva ugyanennek az embernek köszönhetően kerül az utcára.

Biztonság ide, vagy biztonság oda, a cerberus nem találta veszélyesnek Vándor Mihályt, de talán mondani sem kell, hogy a cerberusok is tévedhetnek.

Hiába, a látszat! Vándor modora mindenkit elkápráztatott a földi halandóktól a fejedelmekig egyaránt. Szavai mindig a helyükön voltak, emberismerete pedig, hosszú évek óta verhetetlennek bizonyult.

Az emberke kihúzta magát.

– Igen, kérem. Miben segíthetek ?

Vándor elmosolyodott.

– A tanári szobáig kellene eljutnom észrevétlenül, nagyuram. Az őrszemnek szemlátomást egyre jobban tetszett Vándor stílusa.

– Itt fel tetszik menni a lépcsőn az első emeletre. Ott már meg fogja látni a tanári ajtaját.

Vándor Mihály, mint mindennek, ennek a kis mindennapos párbeszédnek is megadta a módját.

– Köszönöm az eligazítást, uram. Még találkozunk.

Emberünk elmosolyodott.

– Nincs másik kijárat, szóval, elég valószínű.

A konkrét esetet Vándor Mihály is így ítélte meg. A lépcsőfordulóhoz érve eldobta protokollmosolyát, és összeszedte gondolatait.

Az előtte álló beszélgetésen töprengett. Biankát már évek óta ismerte, így aztán nem okozott fejtörést neki, milyen stratégiát alkalmazzon vele kapcsolatban, volt osztálytársa kollégáit azonban most látta először. Néhány méterre volt a tanári szoba ajtajától, amikor az kipattant, és megjelent benne volt osztálytársa.

– Na, hogy tetszik az iskolád ?

Vándor elmosolyodott.

– Ilyen kollégákkal csak jó lehet – állapította meg derűsen.

Tudta, hogy mostantól minden – az iskolában, esetleg azonkívül – elhangzott vagy elejtett mondatának jelentősége lehet.

Felkészültsége máris meghozta gyümölcsét. A közelben várakozó leendő szövetségesei máris felfigyeltek mondatára. A történelem-tanárnő előre akarta engedni, de ő megtorpant az ajtóban, és hátrébb lépett.

– Csak Ön után.

– „Talpig úriember” – állapította meg magában Bianka, miközben Vándor előtt belépett az ajtón.

A barátságos fogadtatás nem maradt el. Az énektanárnő az első pillanattól kezdve rajongással tekintett az elegáns, igen megnyerő modorú férfira. A Vándorral nagyjából egykorú irodalomtanár pedig - szokásától eltérően - nyitottan fogadta leendő felettesét. Bianka javaslatára a társaság azonnal áttért a tegezésre.

Vándor a tágas terasz felé lépett.

– Gyertek ki, ott már mindent bemikrofonoztak.

Könnyed mondatai ellenére a megszólítottak egy pillanatra megrökönyödtek. Ez eszükbe sem jutott. Hogy, mi mindenre gondol ez az ember ?! Felkaptak egy-egy széket, és követték vendégüket a teraszra.

Vándor elégedetten nézte végig a kihalt iskolát. Az udvaron még néhány gyerek egykapuzott, de már szemlátomást fáradtak voltak.

– Nagyszerű iskolát csinálunk ebből, meglátjátok – fordult elégedetten a társasághoz. Vízióját nem fejtette ki, így aztán ki-ki úgy folytatta gondolatát, ahogy vágyai diktálták. A "hallgatni arany" szabályát Vándor most is szigorúan betartotta. Jó oka volt rá. Valóban nagyszerű iskolát akart, csak éppen a lényegét hallgatta el. Nem a jelenlegi tanári karban, és ami ennél talán furcsább, nem a mostani gyerekekben gondolkodott. A pénz vezérelte most is, mint az utóbbi években általában.

Az – időközben kihozott – asztalnál ülő társaság türelmetlenül figyelte a terasz szélén szemlélődő férfit. Vándor megvárta, amíg az utolsó gyerek is elhagyja az udvart, és visszatért a pártütőkhöz.

– Szép itt nálatok – nyugtázta elégedetten.

Pillanatnyi szünet után folytatta, és a jelenlevők nagy meglepedésére, azonnal a lényegre tért.

– Meséljete. A mostani vezetés érdekelne. Az igazgatóról már beszéltünk Biankával, de a ti véleményetek is nagyon sokat számít nekem. Az irodalomtanár most már biztos volt benne, hogy érdemes volt Biankára hallgatnia, amikor a férfi megbízhatóságát és alkalmasságát bizonygatta neki. Ezt vehette észre a Vándor Mihály, mert azonnal felé fordult.

– István, te mit gondolsz róluk ?

Bárdos István elégedetten nyugtázta magában, hogy valóban számít a véleménye.

– Korruptak mind, egytől-egyig – jelentette ki.

Vándor diplomatikusan elmosolyodott.

– „Ti is azok lesztek hamarosan” – mérte végig a szövetségeseiket, aztán hangosan folytatta.

– Pontosabban ?

Az irodalomtanár elbizonytalanodott. Korruptak ? Miért is lennének korruptak, csak azért, mert mindenki azt mondja, még a gyerekek is ? Először gondolt bele állításába.

Bianka kollégája segítségére sietett.

– A gazdaságis nagyon gyanús. Szerintem a körmére lehetne nézni. Vándor is így gondolta a dolgot, arról nem is beszélve, hogy már régen megvolt az embere erre a posztra.

– Konkrét dolgokat is tudtok ?

Az énektanárnő is bekapcsolódott a nyomozati anyag összegyűjtésébe.

– Évek óta nem kapunk jutalmat, ez csak a gazdaságis miatt lehet. Vándor elmosolyodott.

– Majd módot találunk a konspiráció jutalmazására.

A tanárok egyszerre döbbsenek rá a helyzet képtelen voltára. Esküdt ellenségüktől vártak jutalmat.

– Tudja, mit gondoltok róla ?

Bianka gyorsan összefoglalta a helyzetet.

– Itt mindenki mindenkiről mindent tud. Évek óta állóháború van.

Az irodalomtanár sejtése jó volt, a gazdaságis – szakmáját szerető emberként – az itt töltött évek alatt több milliós magánvagyonot kuporgatott össze a gimnázium kontójára.

Vándort nem véletlenül érdekelték az iskola gazdasági ügyei. Tudta, hogy amíg csak formálisan - akár a kollektíva maximális szimpátiájával övezve – veszi át az irányítást, hatalma ingatag marad, amíg az iskola pénzügyei teljesen a kezébe nem kerülnek. Minden eszközt meg kellett tehát ragadnia a jelenlegi vezetés teljes eltávolítása érdekében. Írماغja sem maradhatott a mostani gazdasági irodának. Elképzelése szerint az összes beosztottnak távoznia kellett a gazdasági vezetővel együtt.

Vándor most is tökéletes munkára törekedett, így sem a gyerekek, sem szüleik nem maradhattak ki hadművelete megtervezéséből.

– A gyerekekkel mi a helyzet ? Rita, te hogy látod a dolgot ?

A szigorúságáról híres énektanárnő szemérmesen elmosolyodott. Megfogta, hogy Vándor – alig néhány perces ismeretségük után – máris a nevén szólította.

– Engem szeretnek a gyerekek, ezt nyugodtan mondhatom, így viszonylag könnyen a jó útra tereltem őket.

Vándor végigmérte a kedvesen mosolygó nőt.

– Nyugodtan mondhatod... – állapította meg, meg tudom érteni őket.

Akármennyire igyekezett kordában tartani elfogultságát Rita, ebbe bizony - leendő felettese nagy meglegedésére - elvörösödött. Vándor megvárta, amíg a tanárnő rendezí arcvonásait.

– És, mivel tereltesz őket jó útra ?

– Elég volt megemlíteni nekik, hogy nem kaptam jutalmat, máris mellém álltak. Attól kezdve már könnyen ment minden. Önmagukat hergelték be, nekem elég volt okosan hallgatnom. A szemükben most már ő a Sátán.

Vándor bensőségesen elmosolyodott.

– És, a sátánválasztásról is beszéltek ?

- Arról még keveset.

A férfi elégedetten nézett végig a tanárnőn és kollégáin.

– Micsoda bűnbanda vagytok. Ki nem néztem volna belőletek, ha az utcán találkozunk.

A tanárok elnevették magukat Vándor ügyesen elhelyezett mondatán. Úgy érezték, még jobban összekovácsolódtak, és hogy most már a férfi is közéjük tartozik. Karmesterük elérte célját.

Nem sokkal a tantestület véleménynyilvánító szavazása után Vándor megkapta igazgatói kinevezését.

A tanévzáró értekezleten, bár formálisan nem ő volt a főszereplő, minden tekintet részegeződött. Ki elégedetten szemlélte, ki bizalmatlanul vizsgálgatta leendő főnökét. A szemekben tükröződő bizonytalanságot Vándor maga is észrevette, és gondosan elraktározta magában a cseppet sem mellékes információt.

A tanári falairól az előző igazgatók nézték szenvtelenül. Éppen azon morfondírozott, hogy vajon közéjük kerül-e egyszer, amikor megkapta a szót elődjétől. Felállt és körülnézett.

– Köszönöm bizalmatokat. Igaz, hogy kinevezésem hivatalosan nem ezen múlik, nekem azonban fontos, hogy olyan kollégákkal dolgozzak együtt, akik megbíznak bennem, és akikben én is maradéktalanul megbízhatok – Szünetet tartott.

– Tudom, hogy nagyon rossz dolog a bizonytalanság, így már most megmondom nektek, hogy senkit nem fogok elbocsátani közületek. Nagyon jó pihenést és gondtalan nyarat kívánok mindnyájatoknak - fejezte be Vándor szemrebbenés nélkül beszédét, és mosolyogva leült.

Bianka új arcát ismerte meg osztálytársának. Eddig is tudta, hogy Vándor nem a gátlásosságáról híres, de ekkora csúsztatást

nem nézett ki belőle. Még hogy nem fog elbocsátani senkit ?!
Mindenesetre, elégedetten elmosolyodott, és vizsgálni kezdte lassanként megnyugvó kollégái

Tóth János (janus)

Elindult haza

Nem merek félni,
nincs is már mitől,
az ég fölöttem
rég nem tündököl,
fellegfüggönybe
napsugár törik,
fuldokló lelkem
jéggel öntözik.

Nem merek félni,
nincs is már mitől,
mi téged ölel,
engemet megöl,
mosoly lök félre
nem vagyok övé,
fekete szívem
már az ördögé.

Álmomban éjjel
Isten járt nálam,
koszos, foltozott,
ember ruhában,
kérdzte tőlem,
ha isten lennék,
a mindenséggel
vajon mit tennék?

Emberré válnék,
ez volt válaszom,
hintázott a víz
őszai ágakon,
nézett rám Isten,
de mégsem látott,
mint már annyiszor,
ő is elázott.

Együtt reszketve
hallgattunk nagyot,
hajunkra a víz
egyformán fagyott,
érezte Isten,
milyen is fázni,
és nem kellett már
megmagyarázni,

milyen a szívem,
mekkora fagyja,
belátta Isten
jobb, ha így hagyja,
jég alól vágyam
nem szökhetsz soha,
biccentett az Úr,
s elindult haza.

Föld mellé fekszem

Föld mellé fekszem ma,
testem Nap körül kering,
levetett lelkem szárad,
szárad, mint az ing,
a Göncöl rúdján
a kozmikus szelek,
lobogva lengetik,
hogyan elfelejtsenek.
Kósza hulló csillag
lelkemen zuhan,
új seb ég az ingre,
széle színarany.
Furcsa seb, nem sajog
pedig izzik lángja,
bámulom a csillagot,
s szomjazom utána.
Ölelem a Földet
s lebegek vele,
hajam szálain
a Hold lehelete,
ezüstös takarót
szőnek ránk a fények,
a Föld mellett alszom el,
s megálmodlak téged.

Hidegzuhany

Hideg csempén pára ül,
elzárt csapból víz szökik,
mint a szívem elkopott,
már rég nem jól működik.

Zuhanyrózsa fémvirág
vízkő fedte szirmai,
izzószálról elszökő
fény ül rajta rózsaszín.

Hideg csempén tenyerem,
alatta a pára nyög,
lefolyóban örvénylő
testem mosta víz hörög.

Zuhanytálcán ácsorgunk,
én s a hajnal csendjei,
törölköző madár száll,
mindannyiunk elnyeli.

Hideg csempén tenyerem,
párát töröl s pár betűt,
milyen kár, hogy nem lehet,
szívemből a gyönyörűt.

Léleknyomtató

Fekete betűk, hófehér lapok,
zúg a gép, lelket nyomtatok.
Semmi szín és semmi színlelés,
fehéren, feketén nincs révedés,
nem kell szivárvány, az ősz avarja,
lelkem sötét, mint az ördög varja.
Lomha szárnyak a lebbenő lapok,
lelkem röppen, fellegbe bújhatok,
benn villám tép, fagyos eső áztat,
megfolyik a betű, víz oldja a mázat,
szürke festéksík lesz a sok betű,
lelkem földre száll, szárad, mint a fű,
szárad mint a fű, mezőn fekvő széna,
maszatolt lelkem tücsökszó borítja,
millió hangyaláb cirógatva jár,
párában illat, lebeg a határ,
és fénysugár húz elő napot,
arannyal von be minden mondatot.
Felragyog a lélek, megcsillan a fű,
látod a fekete így lesz gyönyörű,
csak nap kell, mosolygó remény,
csak pillantásod, melyből száll a fény,
száll a fény, és lelkemen török,
mint a prizmán, és színbe öltözik,
nincs szürke, nincs már fekete
bennem te ragyogsz, csak te- te.
Színes betűk, hófehér lapok,
suttog a gép, szerelmet nyomtatok,
semmi fekete, és semmi sötét,
hajnal bontja le az éj függönyét.

Karácsonyra édesapámnak

Szívemből papírra mentelek,
hogy tovább élj, ha majd nem leszek.
Érzések szötte milliónyi adat,
valahányban ott leled magad.
Fák, bokrok, füvek lehelete,
lebbenő sóhajok, mindegyikbe te.
Fészekben kikelő apró madárka,
magvak föld öléből bújó csírája,
mindegyikről te jutsz az eszembe,
hisz én is ott nőtem, meleg tenyeredbe.
Égkékje szakad vagy a feketéje,
villám, hulló csillag legyen a szikéje,
minden vágásban, minden sajgó sebben,
hiányodat írtam összegyűrt szívemben.
Fenyőfára nézek, gyertya lángja lobban,
hiába az ünnep, nem szeretlek jobban,
mint mikor elmentél, ott abban a nyárban,
azóta a lelkem fekete ruhában.
Reszkető fákról zúzmara pereg,
már nem vihetek takarót neked,
hideg a sír, hol megpihent hamvad,
daróci földben, úgy ahogy akartad,
néném, bátyáim, papóm, mamám,
mind veled pihennek, drága jó apám.
Gyermeksírás, karácsonyi jászol,
a születést ünneplik, én vagyok, ki gyászol,
én vagyok ki papírra mentelek le téged,
én az utolsó szóig, szerető véred.

Papírra mentelek, betűkbe zárlak,
élővé teszek a szép szóvilágnak,
hol gyerek lehetek és te édesapám,
verslábakon álló régi karácsonyfám,
újra látom díszeid, dióid ezüstjét,
csillagszóród fényét és tekergő füstjét.
Karácsonyfámnak élő minden tűje,
szépet játszik a múlt égi hegedűje,
dallamok futnak, mosolyom növesztem,
lecsúszik vállamról rég cipelt keresztem,
itt vagy édesapám szavak közé mentve,
így maradsz meg nekem, örökké szívembe.

Urbán-Szabó Béla (Adalbert)

Szomjazom

Nem a melegtől szomjazom,
hanem utánad;
oltanám veled
a bennem lévő lázat...
Ez nem hirtelen jött
nyári hevület,
belénk fészkelte
a szerelmi szédület...
Egymásra lert
két kereső lélek,
milliónyi gondolat, érzés,
jók és szépek;
egymást óvjuk,
védjük, szeretjük,
jövőnkbe visszük
szerelmünk.

Vaszkó Márta (eprecske)

Búcsú

Volt s elmúlt hangtalan,
angyal szárnya elragadt,
Szívem a csend bezárta,
Üresség maradt utána.

Múló idő

Elillan lassan az élet,
a múló idő semmivé lett,
vágyaim éltem titokban.
Sötétségben madár hussan,
suhannak az órák, évek
árnyán szíved rejtekének.
Távolinak tűnő pillanat
lehet, hogy csak múló vágy marad.

Pillanat

Sosem hittem, hogy véget érhet
és egy pillanat csak az élet,
még egy percet adj nekem,
ígérem, miénk lehet a végtelen.

Vetráb József (Kadocsa)

Aranygyapjas, szárnyas kos

Visszatért a szárnyas kos.
SARarany-kapu, ó-aranyvár
tárt karokkal már téged vár,
aranygyapjas vándor kos.

És az ezüstös vas alatt
felsírt a rozsdás vasalat.
Nyílt a Mennyek kapuja,
és feltűnt a népek ABU-ja.

Visszajöttél kicsi pajtás,
Életfámon vidám hajtás.
Társa valál új EM.BARnak,
általam lett EMber PÁRnak.

Küldök majd nékik segítőket,
kik megtanítják ott élni őket.
Mehet Kabta, ki kaptafával
készít téglát, s véle kis házat.

Adok nékik Égi-lakót,
segíteni a földi lakót,
nevelni munkára, szép életre,
Életre, halálra. – Halálra, Életre.

Mondá az Úr dörögve,
s zárul a kapu zörögve.

Az Istent kereső ember

Amikor lesújt a sors, s fekszel bénult
végtagokkal a könnyel áztatott porban,
nem törödsz már asszonnyal és borral,
mikor már a vágyak álomszövede lehullt
hamis képeket látó hályogos szemedről.
Mondd; Ki az, aki csendesen melléd dől,
és könnyed mozdulattal letörli könnyed.

Akkor megérted ott
mélyen legbelül, hogy,
akit kerestél, és nem láttál
kihűlt, színesnek hitt világodban,
számos alakot öltve ott
volt veled minden suta
mozdulatodban. Kerge
vágyban, a szerelemben,
az ölelésben, és
az elmúlásban.

A levesedben lévő sóban,
az elsuttogott, lélekerősítő,
csöndes, gyógyító szóban,
ereje, mint hárfa húrja,
élőn zeng benned,
amikor észrevétlen
átemel a Végtelenbe.

Időkerék

Minden elmúlik,
és múlunk mi is.
Éljetek hasznosan,
mert múltok ti is.
Az idő vasalt kereke
foszló álmokon tapos.

Végh Sándor (VéghS)

Ikerversek 2

Állapotok!

Férfi:

Te és én mindig arról beszéltünk,
hogy a pillanat szépsége megragad,
hogy mit szól hozzá a népség, nem mindegy?
Közben ellopod pénzemet, az tükrömön egy maszat!

Nő:

Pedig sem szabad, sem tevékeny Uram éltem,
jó harcos udvarlóként, álmaimban, hiába hoz
piros rózsát nekem, akkor is kevés, ha
hű harcosként adtad oda élted!

Közbeszólás-kívülről:

Apró világ, nem „lájkokból” áll, másolt gondolatlanság,
Izolált világ, trendinek gondolt érzelmesség cyber világ!

Nő:

Kötélünk...Hiszed! oldhatatlan:
a két világ, mely álomban képzelet:
valóban eggyé lesz? Pedig nem!
Életet gondoltál ide, az van! De nélküled!

Férfi:

Tükrözz vissza valamit, de kopik a foncsor..
Miért kell mindig leszóljalak: szégyelld el magad!
Apróságokra harapsz, Te nem vagy
sem szabad, sem tevékeny,
És tényleg tudom: ettől az eszmélet még szabad!

Átalakulás!

Csak ringnak-ringatnak a szavak
mert folyóba érve a felnőtté nőtt patak
elhallgat, nagysága már nem szépség,
ott már egy kődarab hiába kiállt!
Partján egy elhagyott kavics lett az
ezerszer lecsiszolt, elgurult gondolat,
pedig előtte repült, volt álom-és képzelet,
erős volt, tört, zúzott, jajongott a volt világ!
Erő, hit, remény, és akarat, gyermekei élete
meg az egyén, együtt hitték, mindez az övék,
Szabadság? Hiú remény, homokká válsz apukám!
Új otthon készül belőled betonba keverve, majd
egy bomba robbanása után megint széthulltál!

Harag

Sötét fényruhát öltött az est,
levelek tévednek el egymástól,
a szél zavarta szét őket,
meg a harag, és a kétségbeesés!
Itt a tél, alszik a táj, fagyba réved
minden álom, egyszerű hóesés!

Képzelt remény harmóniát öl belém,
látva a szem csodálatos íriszét,
vályakra, tájakra, életre, látja
amit az emberek szórnak szerteszét!
Valaki kiadja magát, őszinte volt,
érzelmeivel zavarvalóságot
szeretetínséggé üldözött!

Az igazságot akkor sem rakhatta
össze, nem kell kimondani mindent,
ostoba mondatok, klisék, nyílik ha
rendben minden, egyben rendet akar,
valaki kiadja magát, és sír, bántja magát,
terel, békít, bosszant, de csak a zavar,
zavarja önmagát! Ne bántsd a másikat!

Gondolatban átliehegtem a Föld,
minden leheletét, az emberiség
sóhaját fájdalom szüli át,
mélységes éj az érzelemzuhatag,
ordít és alávisz, pokolra szavak!
Zuhanj, csak zuhanj érzelmeidbe,
patak fodra mentén minden köve
külön- külön is fáj, de nem
hagyja becsapni önmagát!

Zámbó György (fenyfa)

Elég-e?

Elég-e, ha csak sóvárgón nézlek?
Lopva, mert úgyis ismerlek, hisz
tetőtől talpig belém vagy vésve.

Elég-e, ha csak úgy felidézlek?
Mindig velem vagy ősidőktől
minden életem örök reménye.

Vaksi éj mélyén – félve a halált –
magányos párnámon fuldoklom.
Lelkem melletted magára talál.

Simítom vállad s érintem kezed,
mert hát – egyetlenem – csak te vagy.
Hozzád térek vissza minden este.

Holdfényed árva testemre ragyog,
nyugalmad árad s életerőd,
és elég, ha szuszogásod hallom.

Egy vagyok veled. Belém vagy vésve.
Nincs másom, nélküled elveszek,
és elég, ha csak sóvárgón nézlek.

Nyomodban járok

Nyomodban járok,
mint a sápadt Hold árnyéka
nyirkos éjszakákon.

Nyomodban járok,
mint tarlótűz fojtó füstje
széles rónaságon.

Messze elszöknék,
s bújnék a fénylő Nap mögé,
hogy ne láthass többé.

Messze elszöknék,
s szakadékba vetném magam
a világ peremén.

Nyomodban járok.
Minden pillanat átkozott!
Isten hozzádláncolt.

Nyomodban járok,
s minden áldott pillanatom
Lelkem, neked szánom.

Az antológiában szereplő szerzők névsora

Előszó		5
Almásy Béla	Almásy	9
Arany Tóth Katalin	aranytk	14
Bartalovics Zoltán	prayer	20
Csengődi Péter	csega	24
Fazekas Miklós	mickey48	32
Földi László	Lacoba	39
H. Gábor Erzsébet	hzsike	44
Haászi Irén	haaszi	51
Hanyecz István	stefanicus	56
Hepp Béla	a_leb	58
Horák Andrea	Kankalin	67
Jony Barna	barnaby	73
Kiss Péter	kisssp	78
Kun Magdolna	Lena1	80
Lám Etelka	motoz	83
László Csaba	gomolya	85
Ligeti Éva	LEKA	87
Lőrinczi L. Anna	Anna1955	89
Márffyné Horváth Henrietta	Amarilla	90
Mayer Edit Julanna	Julianna	92
Máté László	winner	93
Mihályfi Moni	momosian	100

Fulltükör 11 antológia

Nagy Csaba Attila	Attila61	103
Nagy Gabriella	blue	105
Nagy Ilona	pirospipacs	107
Nyolcas József	estelente	110
Piro M. Péter	piroman	117
Ricza István	tavinarcisz	123
Sándorfi András	Malan	126
S. Farkas Zsuzsanna	naíva	127
Standovár Ágota	stando	128
Szélesi Velina	velina	132
Szilágyi Ferenc Huber	szilfer	133
Szöllősi Zoltán	Borian	139
Sztancsik Éva	Lambrozett	140
Sztolár Miklós	MZ_per_X	145
Tóth János	janus	157
Urbán-Szabó Béla	Adalbert	163
Vaszkó Márta	eprecske	164
Vetráb József	Kadocsa	166
Végh Sándor	VéghS	169
Zámbó György	Fenyfa	172

*"A próza olyan, mint az ablak,
a költészet pedig, mint a tükör."*

Jean-Paul Sartre